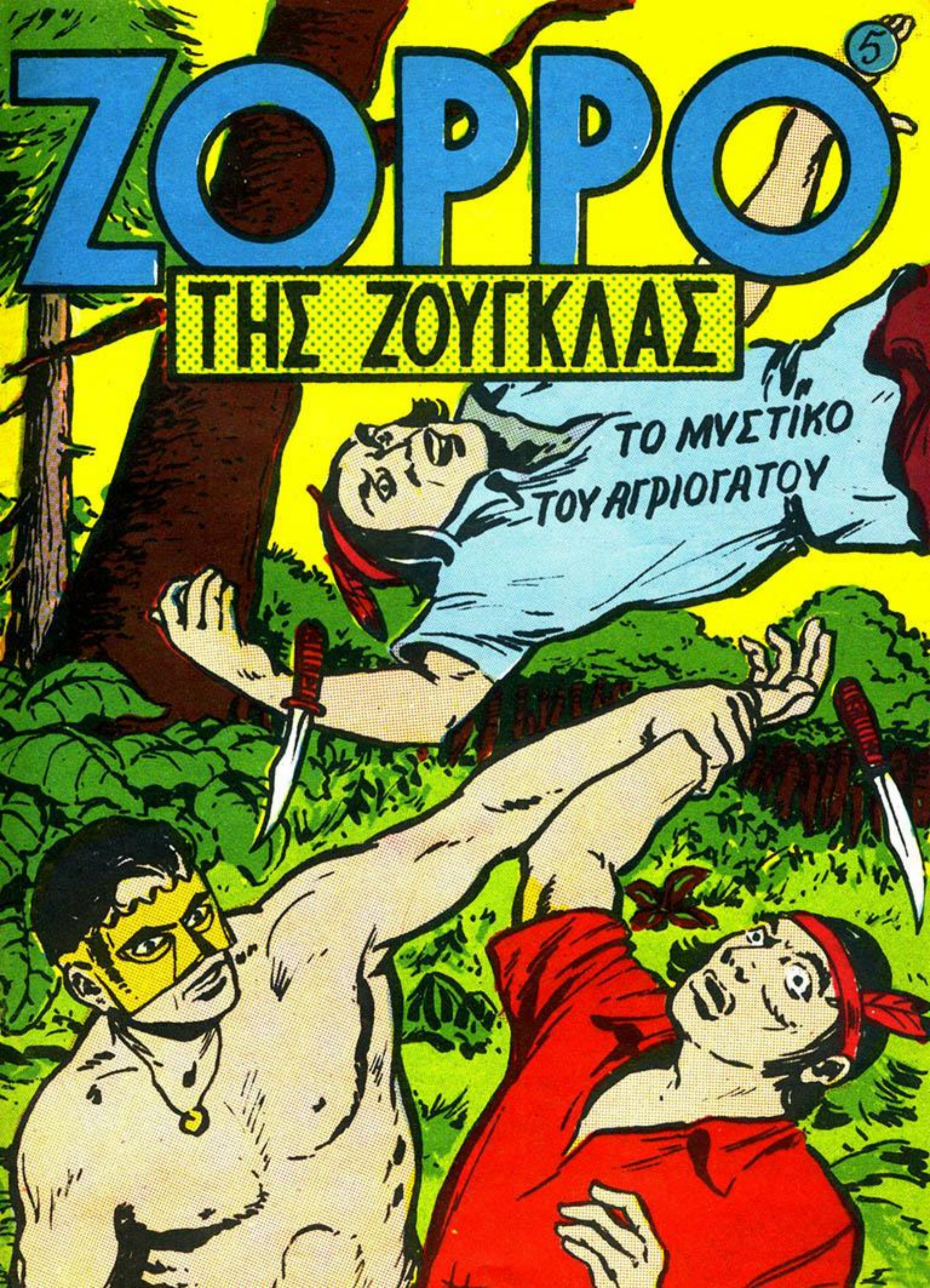

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΥ

Ἐξόφλησις
χρέους

Ο ΖΟΡΡΟ τῆς Ζούγκλας, ὁ θρυλικὸς Τιμωρὸς μὲ τὴ Χρυσὴ Μάσκα, μόλις ἔχει ἐξοντώσῃ τὸν φοβερὸ ἐγκληματία σενιὸρ Μεντόσα, μέσα στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τοῦ τελευταίου στὶς ὄχθες τῆς λιμνούλας Λεάνα (*).

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ ἐλικόπτερό του, ποὺ τὸ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Ὁ Ζορρὸ συλλαμβάνεται».

ἔχει ἀφίσει μέσα στὴν ὄργια στικὴ ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου, πέφτει στὰ χέρια τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας σενιὸρ Περέθ, ποὺ τοῦ ἔχει στήσει ἐνέδρα γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Μὰ καὶ πάλι ὁ κοιλαρὰς ἀστυνόμος δὲν καταφέρνει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία του, ποὺ εἶναι νὰ ἀφαιρέσῃ τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν Ἰνκας ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἄσπονδου ἐχθροῦ του, ποὺ τὸν πιστεύει γιὰ τρομερὸ κοκοῦργο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸ ὄνειρό του,

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ●

πάνω από τὸ κλαδὶ ἑνὸς δέντρου, πηδάει σὰν χρυχὸ βέλος ἕνας γιγαντόσωμος ἄντρας, ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας, φωνάζοντας:

— Ἐλ Ρέϋ δὲν ξεχνάει!...

Καὶ ταυτόχρονα τὰ χαλύβδινα μπράτσα τοῦ σκορποῦν τὸν πανικὸ καὶ τὸν ὄλεθρο στοὺς συγκεντρωμένους ἄστυνομικούς ποὺ τριγυρίζουν τὸ Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ τοὺς σκορπίζουν στὴ γῆ βίαια, πρὶν προλάβουν νὰ κάνουν τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας δὲν θέλει πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἔχει κι' αὐτὴ τὴ φορὰ σωθῆ ἀπροσδόκητα...

Ποτὲ δὲν θὰ περίμενε πὼς ἦταν δυνατὸν ὁ Ἐλ Ρέϋ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώσῃ αὐτὸν ποὺ ὡς τώρα ἔχει μεταχειριστῆ χίλιους — δυὸ τρόπους γιὰ νὰ πετύχῃ τὸν θάνατό του!...

Βέβαια δὲν λησμονεῖ ὅτι κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ καὶ πὼς ὁ γίγαντας τῆς ζούγκλας τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴν ἀφίση ἀπλήρωτη αὐτὴ του τὴν πράξιν.

Δὲν εἶχε πιστέψῃ ὅμως πὼς θὰ κρατοῦσε τὸν λόγο του..

Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί λογῆς ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ Ἐλ Ρέϋ, πὼς σκεπτόταν καὶ τί πίστευε γιὰ ὅτι εἶναι δίκαιο καὶ γιὰ ὅτι εἶναι νόμιμο ἢ παράνομο...

Φυσικὰ ὅμως δὲν εἶναι καιρὸς τὴ στιγμὴ αὐτὴ γιὰ νὰ καθῆσῃ καὶ νὰ τὰ μάθῃ αὐτά.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Πέρεθ ὅπως κι' ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, ἔχουν

ἀρχίσει νὰ συνέρχωνται ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἔκπληξι.

Βλέποντας ὅτι δὲν ἔχουν νὰ κάνουν παρὰ μονάχα μὲ ἕναν ἀντίπαλο, προσπαθοῦν νὰ ἀνασυνταχθοῦν γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας βλέπει πὼς πρέπει νὰ βοηθῆσῃ κι' αὐτὸς τὸν ἡμιάγριο σωτήρα του, γιὰ νὰ μὴν πληρώσῃ μὲ τὴ ζωὴ του τὸ μεγάλο του τόλμημα.

— Πίσω, Ἐλ Ρέϋ! φωνάζει. Πίσω! Στὴ ζούγκλα!..

Καὶ θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας ἐξαπολύει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὰ μούτρα τοῦ χόντρο - Περέθ ποὺ καθὼς στέκει μπροστά του ἔχει τραβήξει ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πιστόλι του καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ τὸ λευκὸ γίγαντα τῆς ζούγκλας.

Ἐπειτα τὸ ἄλλο του χέρι ποὺ κρατᾷ τὸ μαστίγιό, ἀνεβοκατεβαίνει κάνα - δυὸ φορὲς μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, γιὰ τὴ μερικὸ ἀπὸ τοὺς πεσμένους ἀστυνομικούς ἔχουν ἀρχίσει νὰ προσπαθοῦν νὰ ξανασηκώσουν τὰ πιστόλια τους ποὺ ἔχουν πέσει ὀλόγυρά τους.

Οἱ μανιασμένες, πονεμένες κραιγές τους, δείχνουν καθαρὰ πὼς τὸ μαστίγιό τοῦ Ζορρό ἔχει βρῆ ἀκριβῶς τὸν στόχο του.....

Τὴν ἄλλη στιγμὴ κι' αὐτὸς κι' ὁ Ἐλ Ρέϋ πηδοῦν πίσω ἀπὸ τὸ κορμὸ τοῦ δέντρου ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε κάνει τὴν ἐκπληκτικὴ του ἐπίθεσι ὁ δεῦτερος.

Δυὸ πιστολιές ἀκούγονται πίσω τους.

Οἱ γρηγορώτεροι καὶ πιὸ ψύχραιμοι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς τοῦ Περὲθ ἔχουν προλάβει νὰ ξαναπάρουν στὰ χέρια τους τὰ πιστόλια.

Οἱ σφαίρες τους ὅμως δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο νὰ βροῦν τὸν στόχο τους.

Τὸ χοντρὸ δέντρο ποὺ εἶναι μπροστά τους, ὑψώνεται πραγματικὴ ἀσπίδα ποὺ προφυλάει τοὺς δυὸ φυγάδες ἀπὸ τὰ βλήματά τους.

Ὡσπου νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ τρέξουν πίσω ἀπ' τὸ δέντρο, ἐκεῖνοι ἔχουν χαθῆ κιόλας στὴν πυκνὴ ζούγκλα ποὺ ἀρχίζει λίγα βήματα παραπέρα, γιατί τρέχουν κι' οἱ δυὸ τους γρηγορώτερα κι' ἀπὸ ζαρκάδια.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα, ὁ καυμένος ὁ Περὲθ σηκώνεται μὲ κόπο ἀπὸ κάτω καὶ κρατᾶει μὲ ὀδυνηρὴ γκριμάτσα τὴ μασέλα του.

— Νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση!, γρυλλίζει ἄγρια. Κάτι ἀκούω καὶ τρίζει ἐδῶ μέσα! Γροθιά ἦταν αὐτὴ ἢ κλώτσημα μουλαριού;

Μὰ κι' ὁ θυμὸς τοῦ Περὲθ πάλι κρατᾶει δυὸ δευτερόλεπτα.

Ὑστερα τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ μανία καθὼς κυττάζει πρὸς τὴ ζούγκλα.

— Πίσω τους!, ὠρύεται. Πίσω τους γρήγορα! Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε!... Ὅπου κι' ἂν πᾶνε, ὅσο κι' ἂν τρέξουν θά... τοὺς φτάσω καὶ θὰ τοὺς συλλάβω!... Ἐμπρός.

Οἱ ἄνδρες του ὑπακοῦν χωρὶς δεύτερη κουβέντα.

Οἱ δυὸ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς παραπατᾶνε γιατί οἱ γροθιές τοῦ "Ἐλ Ρέϋ" τοὺς ἔχουν κάνει μεγάλα στραπάτσα καὶ δὲν ἔχουν συνέλθει ἀκόμα ἐντελῶς ἀπὸ τὸν δυνατὸ πονοκέφαλο.

Ὑστερα κι' ὁ ἴδιος ὁ Περὲθ ποὺ λαχταράει νὰ μπορούσε νὰ πετάξῃ σὰν πουλὶ γιὰ νὰ φτάσῃ τοὺς δυὸ φυγάδες, εἶναι πάρα πολὺ βαρὺς γιὰ νὰ καταφέρῃ κάτι τέτοιο...

Σέ τρία λεπτά τῆς ὥρας καταλαβαίνει πῶς ματαιοπονεῖ.

Ὁλόγυρα δὲν ἀκούει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ συνηθισμένη βοὴ τῆς ζούγκλας.

Οἱ δυὸ γίγαντες ποὺ κυνηγᾶει, τοῦ ἔχουν ὀριστικὰ ξεφύγει καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τοὺς συλλάβῃ τώρα.

Στέκεται.

Γύρω του στέκονται καὶ οἱ ἄντρες του κι' ὅλων τὰ στήθη ἀνεβοκατεβαίνουν βαριά ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα.

Ὁ Περὲθ... ἀκουμπᾶει τὴν κοιλιά του στὸν κορμὸ ἐνὸς πλαγιαστοῦ δένδρου γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ.

— Πάει νὰ μοῦ φύγῃ τὸ κεφάλι!, μουγγρίζει σφίγγοντας τίς γροθιές του. Τί τοῦ ἦρθε αὐτουνοῦ τοῦ "Ἐλ Ρέϋ" νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄτιμο τὸ Ζορρό; Αὐτὸς δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ ὁμολόγησε πῶς τὸ ἔκανε μόνο γιὰ νὰ συλλάβω τὸ μασκοφόρο ἐγκληματία!... Τώρα ὅμως θὰ τὸν βάλω κι'

αυτόν στο χέρι κι' αν νομίζη πώς θα μου γλυτώση τόν γελάσανε!... Καιρός είναι να καθαρισθῆ αὐτὴ ἡ περιοχή ἀπὸ μερικοὺς ἡλιθίους πού νομίζουν πὼς ὁ καθένας μπορεί νὰ ἐπιβάλη κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕναν δικό του Νόμο!...

Καὶ ἀφοῦ ἀνσσαινει ἀκόμα μιὰ φορά τόσο βαθειά, πού τὸ στήθος του ἔρχεται στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὴν κοιλιὰ του, λέει μὲ μισὴ καρδιά στοὺς ἀνδρες του:

—“Ἄς γυρίσουμε πίσω ! Δὲν γίνεται τίποτα γιὰ τὴν ὥρα!...

Καὶ πραγματικὰ δὲν γίνεται τίποτα γιατί ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας μαζί μὲ τὸν λευκὸ

γίγαντα “Ἐλ Ρέϋ, ἔχουν ἤδη φτάσει πάρα πολὺ μακριὰ τους.

“Ἐχουν φτάσει σ' ἕνα ξέφωτο τῆς ζούγκλας κι' ἐκεῖ σταματοῦν καὶ οἱ δύο τους; γιατί εἶναι προσγειωμένο ἀνάμεσα στὰ δέντρα τὸ Μαύρὸ Πουλί, τὸ ὑπέροχο ἀθόρυβο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό.

Οἱ δύο γίγαντες στέκονται καὶ ἀναμετρῶνται γιὰ λίγα δευτερόλεπτα μὲ τὸ βλέμμα, χωρὶς νὰ λένε λέξι.

Τὸ βλέμμα αὐτὸ πού ἀνταλάσσουν, εἶναι πάρα πολὺ παράξενο.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας νοιώθει ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα νὰ σφίγγη τὴν καρδιά

Τὸ μαχαίρι του βυθίζεται στὴν καρδιά τοῦ θηρίου.

Φθάνει στα παμπάλαια έρείπια τής 'Ικοντάμα.

του καθώς τὰ μάτια του χάνονται μέσα στις γαλάζιες λιμνούλες τῶν ματιῶν τοῦ "Ελ Ρέϋ...

‘Ο "Ελ Ρέϋ πάλι, ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος ἀπὸ μιὰ κρύα ἀνατριχίλα, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί...

‘Ο Ζορρό ἀπλώνει τὸ χέρι του πρὸς τὸν γιγαντόσωμο σωτήρα του, μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι.

Φαίνεται συγκινημένος.

—“Ελ Ρέϋ, μουρμουρίζει, δὲν ξέρω πὼς νὰ σ’ εὐχαριστήσω γι’ αὐτὸ ποὺ ἔκανες...

‘Ο Βασιλιάς τής Ζούγκλας ὅμως δὲν δέχεται τὴ χειραψία.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια.

Κάνει ἓνα γρήγορο κι’ ἀπὸ τομο βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

—“Ελ Ρέϋ ἐξώφλησε λογαριασμό του σὲ Ζορρό! μου γρίζει θυμωμένα, Ζορρό ἔσωσε "Ελ Ρέϋ, "Ελ Ρέϋ ἔσωσε Ζορρό!... Ζορρό καλύτερα μὴν ξαναβγῆ μπροστὰ "Ελ Ρέϋ, Ζούγκλα βασίλειο δικό μου!... Ζορρό δὲν ἔχει καμμιὰ δουλειά!...

‘Ο ἐκδικητῆς μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα τὸν παρατηρεῖ μὲ πολὺ μεγάλη ἔκπληξι.

—“Ελ Ρέϋ..., μουρμουρίζει. Δὲν μπορεῖς πιά νὰ μείνης στὴ ζούγκλα ὕστερ’ ἀπὸ αὐτὸ

πού ἔκανες!... Ὁ Περὲθ δὲν θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσῃ ποτέ καὶ θὰ στείλῃ ἀποσπάσματα νὰ σὲ ἐξοντώσουν!.. Δὲν θὰ ἡσυχάσῃ ἂν δὲν σὲ συλλάβῃ ἢ ἂν δὲν σκοτώσουν οἱ ἄνδρες του...

Ὁ λευκὸς γίγαντας τῆς ζούγκλας δὲν καταδέχεται οὔτε ν' ἀπαντήσῃ..

Κάνει ἄλλο ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

—Ἐλ Ρεῦ μίλησε!, μου γρίζει θυμωμένα. Ἐλ Ρεῦ δὲν χρωστάει πιά τίποτα σὲ Ζορρό!.....

Καὶ χωρὶς νὰ πῆ οὔτε μιὰ λέξι περισσότερη, ἀπλώνει τὸ χαλύβδινο χέρι του κι' ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα φυτικὸ σχοινὶ πού κρέμεται ἀπὸ τὸ ψηλὸ κλαδὶ ἐνὸς δέντρου.

Ὁ Ζορρό τὸν βλέπει κατὰ πληκτὸς νὰ κἀνῃ ἓνα τρομακτικὸ ἄλμα καὶ μέσα σὲ μιὰ στιγμή νὰ σχίξῃ τὸν ἀέρα σὰν πραγματικὸ βέλος πού τὸ ἔχει τινάξῃ ἓνα ἄόρατο τόξο.

Σ' ἓνα δευτερόλεπτο, ὁ Ἐλ Ρεῦ δὲν ὑπάρχει πιά.

Τὸν ἔχει καταπιῆ ἡ παρθένα ζούγκλα.... ἡ μητέρα του.

Ὁ Ζορρό στέκεται ἀκόμα λίγο παρατηρῶντας πρὸς τὸ μέρος πού χάθηκε ὁ λευκὸς γίγαντας.

—Παράξενο!... μουρμουρίζει. Πολὺ παράξενο.

Ὑστερα σκαρφαλώνει στὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερό του καὶ σὲ λίγο τὸ Μαῦρο Πουλὶ ἀνεβαίνει ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, χαϊδεύοντας τὸν ἀέρα μὲ τὴν μοναδικὴ ἠλεκτρικὴ μηχανή του.

Παράξενη συνάντησις

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ καὶ ὁ χοντρο - Περὲθ μαζὶ μὲ τοὺς ἄντρες του, ἔχουν φθάσει στὸ αὐτοκίνητό τους πού τοὺς ἔχει φέρει ὡς ἐκείνη τὴν ἔρημικὴ βιλλίτσα τῆς λίμνης Λεῖσινα.

Μπαίνουν ὅλοι μέσα καὶ παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

Βουβαμάρα ἐπικρατεῖ ἀνά μεσὰ τους καὶ ἡ αἰτία εἶναι βέβαια ὁ Περὲθ, πού ἀμίλητος καὶ ἀγριωπὸς, ἔχει πέσει σὲ βλοσυρὲς σκέψεις.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του δὲν εἶναι τόσο τρελλὸς ὥστε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ξέρουν ὅλοι τους θαυμάσια πόσο τρομερὸς εἶναι ὁ θυμὸς του καὶ εἰδικὰ ἐπάνω στοὺς ὑφισταμένους του, πού τοὺς ἔχει ὀπωσδήποτε στὸ χέρι.

Τὸ ἀμάξι πηγαίνει ἀργά - ἀργά, γιὰτὶ ὁ χωματόδρομος πού εἶναι χαραγμένος παράλληλα μὲ τὴν Ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης, εἶναι γεμάτος λακούβες.

Ξαφνικὰ ὁ Περὲθ ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ τοὺς δυσάρεστους συλλογισμοὺς του καὶ νὰ ἀνατιναχθῇ σὰν νὰ τὸν χτύπησε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Ἡ αἰτία γιὰ ὅλ' αὐτὰ, εἶναι μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως πού ἀκούγεται μὲς τ' αὐτί του ἀκριβῶς καὶ πού— φυσικὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δίπλα του— τὴν ἔχει βγάλει ὁ

άστυνομικός που οδηγεί το φορτηγό.

Τὰ μάτια του Περέθ βρίσκουν άμέσως τὸ «άντικείμενο» που ἔκανε τὸν οδηγὸ νὰ ξεφωνίση.

Ένας άνθρωπος στέκεται ὀλόρθος μὲς τῆ μέση του δρόμου καὶ τὸ άμάξι τους τὸν ἔχει πλησιάσει πάρα πολὺ καὶ αὐτῆ τῆ στιγμή στέκεται ἀκριβῶς μπροστά του γιὰ νὰ μὴν τὸ χτυπήσει.

Εἶναι ὅμως ἄνθρωπος ἐκεῖνο τὸ "Ον;

Μοιάζει περισσότερο μὲ σκελετὸ παρά μὲ ἄληθινὸ καὶ ζωντανὸ ἄνθρωπο...

Εἶναι τὸ θλιβερότερο πλάσμα που μπορεί νὰ χωρέσει ἡ ἀνθρώπινη φαντασία καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς ἦταν ὁ λόγος που ἀνάγκασε τὸν σωφὲρ τοῦ άμαξιού νὰ βγάλη ἐκείνη τῆ φωνή, καθὼς πλησίασε πολὺ τὸν άγνωστο καὶ ἀντίκρουσε τῆ μορφή του καὶ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του...

Ὁ Περέθ δέν μπόρεσε νὰ ξεφωνίσει κι' ἐκείνος, παρατηρώντας μὲ δέος τὸ ἀνθρώπινο ἀπολίθωμα που φράζει τὸν δρόμο τους.

Δέν σκέφθηκε οὔτε μιὰ στιγμή νὰ τὸν διώξει μὲ φωνές γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τοῦ γυρισμοῦ στὴν ἸΑθιέντα ντέλ Σόλ, ὅπως θὰ ἔκανε μὲ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἄνθρωπο τὸν ἐμπόδιζε.

Ἐπρεπε νάχη κανεὶς μιὰ μαρμαρίνη καρδιά στὰ στήθια του γιὰ νὰ δῆ ἐκεῖνο τὸ πλάσμα καὶ νὰ μὴν κάνη άμέσως τὴν σκέψη πὼς πρέπει νὰ τοῦ

παράσχη βοήθεια.

Ὁ χοντρο - Περέθ ὄχι μόνο δέν ἔχει σκληρὴ καρδιά ἀλλὰ στὸ βάθος του εἶναι ἓνα καλοκάγαθο πλάσμα, γεμάτος, τρυφερὰ αἰσθήματα, ἱκανὸς νὰ ξεσπάσει σὲ κλάματα μὲ ἓνα ξένο δράμα.

Ἄν συνήθως φέρεται ἄγρια καὶ ἀπότομα, εἶναι ἀκριβῶς γιὰτὶ δέν θέλει ν' ἀφήσει νὰ φανῆ ὁ πραγματικὸς ἑαυτὸς του....

Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς καταπιεστές, ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας Περέθ γίνεται πραγματικὸ θηρίο ὅταν βρίσκεται ἀντιμέτωπὸς τους καὶ ἐκεῖ δέν δείχνει ποτὲ καὶ δέν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δείξει κανέναν οἶκτο...

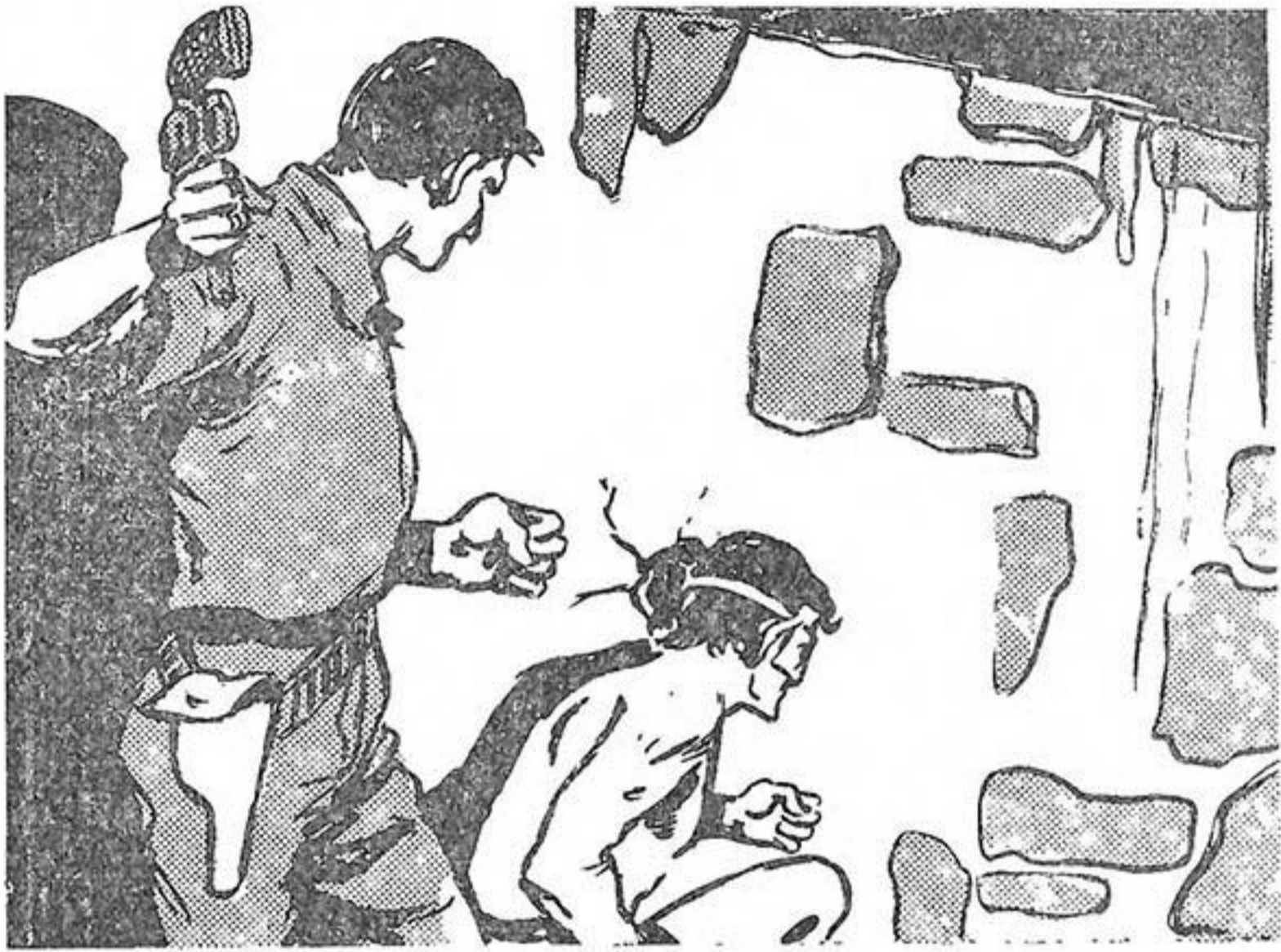
Μόλις ὁ σωφὲρ σταματᾷ ὁ Περέθ δίνει μιὰ, ἀνοίγει τὴν πόρτα που βρίσκεται στὰ δεξιά του καὶ πηδάει στὸν δρόμο.

Μέσα σ' ἓνα λεπτὸ στέκεται μπροστὰ στὸν άγνωστο που μὴ βρίσκοντας τί ἄλλο μπορεί νὰ κάνη, ἔχει ἀκουμπήσει βαρεῖά πάνω στὸ άμάξι που σταμάτησε τόσο κοντὰ του.

Ὁ ἀστυνόμος πάει νὰ τοῦ μιλήσει ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή βλέπει τὸν σκελετωμένο ἄνθρωπο νὰ γέρνει ἀκόμα πιὸ πολὺ μπροστὰ μὲ τὰ μάτια βασιλεμένα.

Καταλαβαίνει πὼς ἔχει λιποθυμίσει καὶ τὸν ἀρπάζει στὰ στιβαρά του μπράτσα γιὰ νὰ μὴν πέσει κάτω.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸν

“Ένα πιστόλι ύψώνεται πάνω από τὸ σκυμμένο κεφάλι του.

ἔχει βάλει νὰ ξαπλώση ἀναπαυτικά στὴ διπλανή θέση τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἀνεβαίνει κι’ αὐτὸς πλάϊ του γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸν προσέχη.

— Ἐμπρὸς, Πάμπλο!, ξεφωνίζει ἀνήσυχα. “Ἀς κάνουμε γρήγορα μήπως μπορέσουμε καὶ γλυτώσουμε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο.

“Ένας γίγας
βασανίζεται...

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ βασιλιάς τῆς ζούγκλας τοῦ Ἄμαζονίου, Ἐλ Ρέϋ, ἔχει πιαστῆ ἀπὸ τὸ φυτικὸ σχοινὶ καὶ

μ’ ἓνα πήδημα ἔχει βρεθῆ μέσα στὸ παρθένο δάσος — τὸ βασίλειό του.

Ἡ καρδιά του χορεύει παράξενα στὰ στήθια τοῦ Ἐλ Ρέϋ σήμερα.

Νοιώθει κάτι ποὺ ποτὲ στὴ ζωὴ του ὡς τώρα δὲν ἔχει ξανανοιώσει.

Πολλὰ ὡστόσο περιστατικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη μέσα σέ κείνη τὴν ὀργιαστικὴ ζούγκλα, τοῦ ξανάρχονται ἀναγκαστικὰ στὸ μυαλό.

Θυμάται πὼς πολλές φορές ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἡσυχος, τὸν ἔπιανε μιὰ ἀνυπόφορη μελαγχολία καὶ ἓνα φοβερὸ βάρος τοῦ πλάκωνε τὸ

Μεταφέρουν τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ἐλ Ρέϋ τοὺς βλέπει.

στήθος, χωρίς ὅμως καμμία αἰτία καὶ χωρίς νὰ ξέρη πού νὰ τὸ ἀποδώση...

Θυμόταν πὼς ἄξαφνα ἢ μελαγχολία καὶ τὸ βάρος αὐτὸ τοῦ περνοῦσαν, χωρίς νὰ ἀφήσουν καθόλου σημάδια.

Ἄλλες φορές, ἔνοιωθε ξαφνικά ἕναν δυνατὸ πόνου στὸ κεφάλι ἢ στὸ στήθος ἢ σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τοῦ κορμιοῦ του.

Πόνους δυνατοὺς πού θὰ τοὺς δικαιολογοῦσε μόνο μιὰ ξαφνικὴ μαχαιριά, ἕνα χτύπημα τοῦ γυμνοῦ σώματος πάνω σὲ βράχια, ἕνα φοβερὸ χτύπημα ἀπὸ ρόπαλο στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ...

Οὐδέποτε ὅμως τὸν μαχαίρωσαν ἢ τὸν χτύπησαν μὲ τίποτα στὸ κεφάλι τὸν Ἐλ Ρέϋ.

Οὐδέποτε πάνω στὸ σῶμα του παρουσιάστηκε μιὰ πληγὴ ἢ ἕνα κοκκίνισμα πού νὰ δικαιολογῆ αὐτοὺς τοὺς μυστηριώδεις πόνους...

Πάρα πολλές φορές ἔνοιωθε μιὰ φοβερὴ λύσσα γι' αὐτὸ τὸ ἄλυτο μυστήριο πού γέμιζε τὴ ζωὴ του.

Στὸ τέλος ὅμως εἶχε καταλάβει πὼς ἦταν πολὺ ἀδύνατος μπροστὰ στὴ Μοῖρα...

Πὼς τίποτα δὲν μπορούσε νὰ κάνη γιὰ νὰ ἀντισταθῆ τὴ Δύναμι πού κυβερνοῦσε τὴ

ζωή του...

Είχε πάψει να δίνει σημασία στα αλλόκοτα αυτά γεγονότα και μόνο έκανε υπομονή και περίμενε να του περάσει ό,τι τον ένωχλούσε ή τον βασάνιζε την κάθε φορά...

Σήμερα δεν μπορεί να καταλάβει γιατί όλα αυτά ξανάρθαν μονομιᾶς στο μυαλό του...

Δεν μπορεί να το εξηγήσει αλλά είναι βέβαιος πώς όλα - όλα γεννήθηκαν και τον αναστάτωσαν από τη στιγμή που τα μάτια του συναντήθηκαν και έμειναν καρφωμένα ολόκληρα δευτερόλεπτα μέσα στα μάτια του έχθρου του, του Μασκοφόρου Έκδικητή, του Ζορρό της Ζούγκλας...

Και από τότε ο γίγαντας αυτός των παρθένων δασών, συμπεριφέρεται με έναν τρόπο έξωφρενικό...

Δεν μπορεί ούτε ένα λεπτό να μείνει στο ίδιο μέρος.

Η καρδιά του σαν πουλί σπαιρταράει μες στο φαρδύ χαλύβδινο στήθος του.

Σαν πουλί φυλακισμένο που λαχταράει να βγῆ και να πετάξει μακριά από το κλουβί του...

Πηδάει από το ένα δέντρο στο άλλο, πιασμένος από φυτικά σχοινιά, προσπαθώντας στην τρελλή ταχύτητα που αναπτύσσει, να ξεχάσει το φοβερό βάρος που έχει στα στήθια του...

Παίρνει βουτιές από πολύ ψηλά στο ποτάμι Μπούλα και κολυμπάει με δύναμη και με ταχύτητα κροκοδείλου αντίθε-

τα με το ρεύμα, επίτηδες για να κουραστή και να σπάσουν τα νεύρα του — αλλά του κάκου.

Δεν ξέρει τί έχει...

Δεν μπορεί ούτε να υποψιαστεί τί είναι αυτό που τον βασανίζει...

Και δεν μπορεί ούτε ένα δευτερόλεπτο να βρῆ ήσυχία.

Στο τέλος ξαπλώνεται πάνω στη χοντρή διχάλα ενός δέντρου και καθώς έχει νυχτώσει πια για καλά, λαχαισμένος, με την καρδιά βαρειά ακόμα, καρφώνει τα μάτια του στ' αστέρια που διακρίνονται ανάμεσα στις φυλλωσιές και ξεχνιέται σ' αυτή τη στάσι...

Τρομερό
παραλήρημα

 ΤΟ νοσοκομείο της αστυνομίας συνέρχεται άργα τη νύχτα ο παράξενος και πολυβασανισμένος άνθρωπος που βρέθηκε μπροστά στο άμαξι του Περέθ την ίδια ημέρα.

Γύρω του είναι μαζεμένες όλες οι... Αρχές του Αθιέντα ντε Σόλ:

Ο κοιλαράς ο διευθυντής της Αστυνομίας Μάριο Περέθ, ο πλουσιώτερος κτηματίας του Άνω Αμαζονίου Δόν Πάμπλο Ντελόρο, ο διακεκριμένος γιατρός Άλόνσο Άλβάρες και η κόρη του Περέθ ή πανέμορφη Ροζίτα.

Εκείνος ο οποίος βρίσκεται συμπτωματικά εκεί μέσα, ά-

φοῦ εἶχε ἔρθει τυχαία γιὰ νὰ δῆ τὸν φίλο του, γιατρὸ Ἀλβάρες, εἶναι ὁ κτηματίας Δὸν Πάμπλος.

Γι' αὐτὸν ὅμως, ἡ ἀλήθεια ποῦ δὲν τὴν ξέρει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γιατρό, εἶναι πὼς ὁ ἴδιος ὁ Ἀλβάρες τοῦ ἔχει τηλεφωνήσει νὰ ἔρθῃ, γιατί ἔχει βρῆ ἑξαιρετικὰ παράξενη τὴν περίπτωσι ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου σκελετωμένου ἀνθρώπου...

Καθὼς ὁ τελευταῖος αὐτὸς λοιπὸν συνέρχεται, μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου ποῦ τὸν ἔχουν βάλει, περιφέρει ταραγμένος τὰ μάτια του στὰ διάφορα πρόσωπα ποῦ γεμίζουν τὸ δωμάτιό του.

Δὲν μπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ κανέναν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους...

Ταραχὴ ζωγραφίζεται στὸ τραγικὰ ἀδυνατισμένο πρόσωπό του.

— Ποῦ βρίσκομαι; ψελλίζει ξαφνικά. Τί θὰ μοῦ κάνατε;... Δὲν ἀντέχω ἄλλο στὰ βασανιστήρια!... Γιατί δὲν μὲ σκοτώνετε;

Ὁ γιατρὸς σκύβει ἀπὸ πάνω του μὲ τὴ συμπόνια ζωγραφισμένη στὴν μορφή του.

Παίρνει ἕνα βρεμένο πανὶ καὶ τὸ ἀκουμπάει μαλακὰ πάνω στὸ μέτωπό του ποῦ τὸ καίει ὁ πυρετός.

Ὅλοι ὅσοι βρίσκονται ἐκεῖ μέσα ἀλληλοκυττάζονται μὲ νόημα.

Παρακολουθοῦν μὲ ἀνυπομονησίᾳ τὶς κινήσεις τοῦ για-

τροῦ Ἀλβάρες ποῦ προσπαθεῖ νὰ τὸν κάνη νὰ συνέλθῃ τελείως γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς μιλήσῃ...

Τὰ λόγια ποῦ ἔχει πῆ ὡς τώρα, τοὺς ἔχει βεβαιώσει ὅλους ὅτι κάτι τρομερὸ πρέπει νὰ ἔχη συμβῆ σὲ κείνον τὸν δυστυχισμένο.

Τί ὅμως;...

Ὁ μόνος ποῦ δὲν φαίνεται νὰ ἔχη πολὺ μεγάλες ἀπορίες σχετικὰ μὲ τὸ τί ἔχει αὐτὸς ὁ ξένος, εἶναι ὁ Περὲθ.

— Θὰ εἶναι ἀσφαλῶς κανέννας Εὐρωπαϊὸς κυνηγός! λέει μὲ βεβαιότητα. Ἀπὸ τὴ γηραιὰ ἡττοσ μᾶς ἔρχονται τακτικὰ κυνηγοὶ δερμάτων τὸν τελευταῖον καιρὸ καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς παθαίνουν τὴν ἴδια δουλειὰ ποῦ ἔχει πάθει κι' αὐτὸς ὁ φουκαρὰς...

Παρατηρεῖ ἂν οἱ ἄλλοι ποῦ βρίσκονται στὸ δωμάτιο, παρακολουθοῦν ὅτι μ' ἐνδιαφέρον τὰ λεγόμενά του καὶ ὅταν σιγουρεύεται γι' αὐτό, συνεχίζει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀταρέσκεια:

— Χάνονται μέσα στὶς ζούγκλες καὶ ἀπὸ τὸν πολὺ καιρὸ ποῦ περνοῦν ὀλομόναχοι, χωρὶς τὴ συντροφιά ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἀνάμεσα στὰ ἄγρια θηρία, τοὺς ἔρχεται κάτι σὰν τρέλλα...

Κουνάει τὸ κεφάλι του θλιβερὰ καὶ συνεχίζει:

— Εὐτυχῶς ἐτοῦτον ἐδῶ τὸν βρήκαμε ἐγκαίρως κι' ἔτσι σῶθηκε!...

Στὸ μεταξύ κανεὶς δὲν προσέχει τὴ φλυαρία τοῦ κοιλαρᾶ Περὲθ καὶ ὅλων τὸ ἐνδια

φέρον είναι στις προσπάθειες που καταβάλλει ο Άλόνσο Άλβάρες, να συνεφέρη τον παράξενο άγνωστο τής ζούγκλας...

Έκείνου τὰ μάτια όσο πάνε και ζωηρεύουν αλλά με όλη την έκπληξι που είναι ζωγραφισμένη στις κόρες τους, εξακολουθεί να φαίνεται ανήσυχος...

Ο Περέθ ανυπομονώντας ρωτάει τον γιατρό:

— Μπορώ να του υποβάλλω μιὰ - δυο έρωτήσεις, σε νιορ Άλόνσο; Είναι κάτι τὸ τυπικό, γιὰ νὰ μὴ χάνω ἄλλο τὸν πολυτίμητο καιρό μου με τὴν ἀφεντιά του... Μιὰ ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητάς του

καὶ νὰ πάω νὰ κυττάξω καὶ τὶς ἄλλες μου ὑποθέσεις...

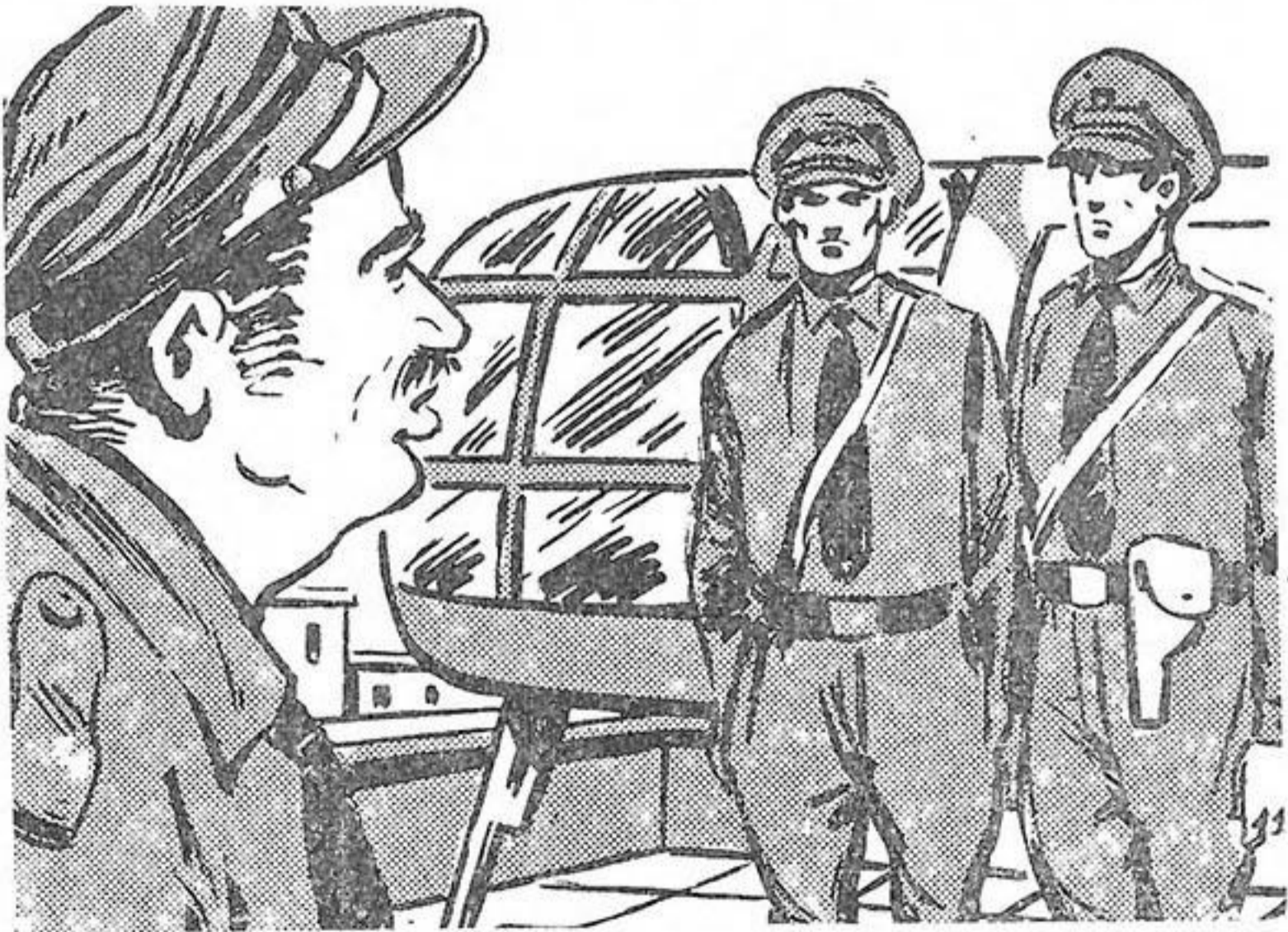
Ο Άλβάρες παρατηρεῖ προσεκτικὰ τὸν ἀσθενῆ καὶ κουνάει ἀμφίβολα τὸ κεφάλι του.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ καταφέρη νὰ ἀπαντήση, κύριε ἀστυνόμει!, λέει ὕστερα σοβαρά. Είναι πολὺ καταβεβλημένος ἀκόμα... Τὸ μυαλό του δὲν θὰ δουλεύη κανονικά...

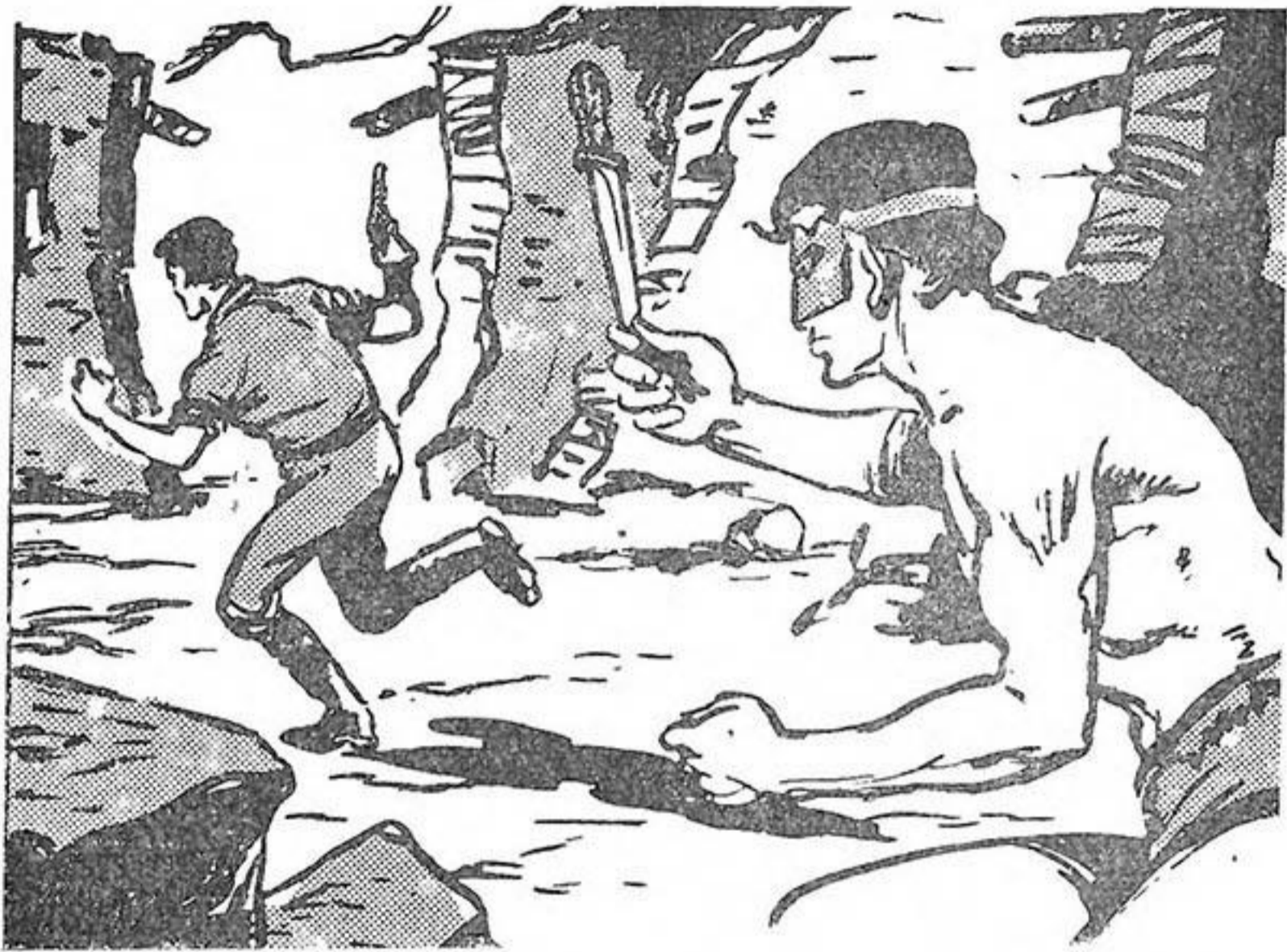
— Θὰ κάνω μιὰ προσπάθεια...

Ο Άλβάρες ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἀστυνόμου.

Στὸ κάτω - κάτω δὲν διατρέχει κανέναν κίνδυνο ὁ ἄρρωστός του ἀπὸ μιὰ ἐρώτησι.

Ο Περέθ κάνει ἐπιθεώρησι στους ἄνδρες του,

Τὴ στιγμὴ πού εἶναι ἕτοιμος νὰ τοῦ πετάξῃ τὸ μαχαίρι....

— Κουβεντιάστε μαζί του ἂν θέλετε κι' ἂν... μπορῆτε!, τοῦ λέει εὐγενικά.

Ὁ Περὲθ πλησιάζει στὸ κρεβάτι τοῦ ἄρρωστου.

Ξεροβήχει...

Δὲν ξέρει πῶς νὰ ἀρχίσῃ τὶς ἐρωτήσεις, σὲ ἓναν ἄνθρωπο πού βρίσκεται στὸ κρεβάτι καὶ πού ἀπὸ τὸ πρόσωπό του φαίνεται τρομερὰ καταβεβλημένος.

Στὸ τέλος τοῦ λέει:

— Εἶμαι ὁ Μάριο Περὲθ, ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ἰθιέντα ντέλ Σόλ...

Ὁ σκελετωμένος ἄνθρωπος μὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι ἀπλώνει τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος

τοῦ ἀστυνόμου.

— Μὴν ἀφήσετε νὰ μὲ βασάνισουν ἄλλο!, στριγγλίζει ἱκετευτικά.

Ὁ Περὲθ μασάει νευριασμένος τὰ μουστάκια του.

— Δὲν σὲ βασανίζει κανεὶς!, λέει στὸν ἄρρωστο μὲ συγκρατημένο θυμὸ. Ἐδῶ θὰ σὲ περιποιηθοῦν καὶ θὰ γίνῃς καλά... Μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς ποῖός εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Γίνεται λίγων δευτερολέπτων σιωπὴ.

Ὁ σκελετωμένος ἄνθρωπος οὔτε κἂν φαίνεται νᾶχῃ ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ ἀστυνόμου.

Τὸ βλέμμα του λάμπει πα

ράξενά και είναι καρφωμένο ψηλά, σε μια από τις γωνιές τῆς ὀροφῆς, σὰν νὰ βλέπη κάτι ἐκεῖ πάνω, πού ὄλοι οἱ ἄλλοι πού βρίσκονται συγκεντρωμένοι στό δωμάτιό του δέν μποροῦν νὰ τὸ διακρίνουν...

Ξαφνικά τὰ χεῖλια του σκάνε και μουρμουρίζει:

— Ὁ Ἄνγκα τιμωρεῖ τοὺς βεβήλους!... Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ δέν ἔχει χαθῆ!... Καθηγητὰ Τζέκινς, πρέπει νὰ φύγωμε!... Ἔρχονται!... Ἔρχονται!... Ἔρχονται!... Θεέ μου!...

Σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμή ἀλλὰ τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει βαρειά ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα

Μοιάζει σὰν νὰ ὑποφέρη ἀφάνταστα...

Σὰν ἕνας θανάσιμος φόβος νὰ τὸν κἀνῆ νὰ λήη ἀσυνάρτητα λόγια, χωρὶς κανέναν εἰρμό...

Ἰδρώτας ἀναβλύζει μονομιάς στό πρόσωπό του και σ' ὄλο του τὸ κορμί.

Τὰ μάτια του στριφογυρίζουν σὰν γυάλινες χάντρες μέσα στίς κόγχες τους, χωρὶς νὰ κυττάζουν συγκεκριμένα πουθενά...

Ἀκόμα και ὁ Περὲθ καταλαβαίνει πὼς ὅτι και νὰ τὸν ρωτήσῃ αὐτὴ τῆ στιγμή, δέν πρέκειται νὰ πάρῃ ἀπάντησι.

Τὰ χεῖλια τοῦ ἀρρώστου ἀνοιγοκλείνουν σὰν νὰ λήη ἀπὸ μέσα του πολλὰ λόγια και σὰν νὰ προσπαθῆ νὰ φωνάξῃ και δυνατὰ κάτι καινούργιο...

Πνίγεται ...

Φέρνει τὰ χέρια στόν λαι-

μό του μὲ μιὰ τραγικὴ κίνηση...

Ψελλίζει πάλι:

— Ἔρχονται!... Πάμε νὰ φύγωμε ἀπὸ δὴ πέρα!... Δέν θὰ ξαναβγοῦμε ποτὲ στό φῶς. Εἶναι οἱ βασανιστές!... Τοὺς ὀδηγεῖ τὸ φῶς τοῦ Χρυσοῦ! Ἡ ἀπληστία!

Ξαφνικά ξεσπάει στά γέλια.

Φαίνεται τρομερὰ ξαναμμένος.

Τὰ μάτια του γυαλίζουν ὀπως τὰ μάτια ἑνὸς τρελλοῦ.

Φωνάζει μὲ τραγικὴ εὐθυμία:

— Δέν θὰ βροῦν ποτὲ τὸν ὑπόγειο δρόμο πού ὀδηγεῖ στόν μεγάλο Ἄνγκα; Τρελλέ!... Τρελλέ!... Κι' ἐσύ δέν θὰ βρῆς ποτὲ τὸν δρόμο πού ὀδηγεῖ στόν Ἡλιο! Ὁ φλοιὸς τῆς γῆς σε ἔχει ξεχάσει!... Εἶσαι θαμμένος ἀπὸ τώρα!... Εἶσαι βαθειὰ στά σπλάγχνα τῆς!... Μαζί σου κι' ἐγώ... Σοῦλεγα νὰ φύγωμε... Ὠωχ...

Στὸ φοβερό του παραλήρημα ἔχει ἀρχίσει τώρα νὰ βογγάῃ και νὰ κἀνῆ γκριμάτσες πόνου, σὰν νὰ τὸν βασανίζουν φρικτὰ μὲ ἀόρατα βασανιστήρια...

Ὁ γιατρός Ἀλβάρες παραμερίζει τὸν Περὲθ μὲ τὴν ἀνησυχία και τὸν οἶκτο ζωγραφισμένον στό πρόσωπό του και ἀκουμπάει πάλι ἕνα βρεγμένο πανὶ στό μέτωπο τοῦ ἀρρώστου.

Ἡ ἀφή του και μόνο τὸν ἀνακουφίζει ἀμέσως και ἡ μεγάλη ἔξαψις περνάει στὴ στιγμή, ἀφήνοντας μόνο τὸ τρο-

μερὸ λαχάνιασμα στὸ στήθος του.

Ὁ Ἀλβάρες κόβει μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ τὸν Περὲθ ποὺ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν περιέργεια, κάνει νὰ πλησιάσῃ καὶ πάλι στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρρώστου.

— Ὅχι ἄλλο!, λέει κάπως ἀπότομα. Τὸ μυαλό του βρῖσκεται σὲ φοβερὴ δοκιμασία. Πρέπει νὰ τοῦ δώσω ἓνα δυνατὸ ὑπνωτικὸ νὰ κοιμηθῆ ἀμέσως... Ἄν τὸν βάλετε νὰ σκεφθῆ πάλι καὶ νὰ παιδέψῃ τὸ λογικό του, μπορεῖ νὰ τρελλαθῆ... Πρέπει νὰ ἡρεμήσῃ τελείως πρὶν μπορέσῃ νὰ μᾶς τὰ πῆ ὅλα...

Ὁ Περὲθ κάνει τὸ ἴδιο ποὺ κάνει πάντα σὰν βρίσκεται σὲ ἀμηχανία, δηλαδή μασουλάει τὰ μουστάκια του.

— Βρὲ ἀδερφέ, μουρμουρίζει νευριασμένος, δὲν μᾶς εἶπε μιὰ κουβέντα! Ποιὸς εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται!... Μπορεῖ νὰ πρέπει νὰ βοηθήσω με τίποτα συγγενεῖς του...

— Ἀπαγορεύω σὰν γιὰ τρὸς, ἔστω καὶ μιὰ ἐρώτησι!, λέει ξερὰ ὁ Ἀλβάρες. Ἄν δὲν μὲ ὑπακούσετε, θὰ ἔχετε τὴν εὐθύνη γιὰ ὅ,τι τοῦ συμβῆ!

— Χιμ!, κάνει ὁ Περὲθ ξεροκαταπίνοντας. Ὅπως νομίζεις, σεμιὸρ Ἀλόνσο!... Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ πληρώσω τὴν τρέλλα αὐτουνοῦ ἐδῶ... Μοῦ φαίνεται πὼς τοῦχει στρίψει κιόλας καὶ δὲν τὸν γλυτώνεις πιά μὲ τίποτα!

— Τὸ μυαλό του βρίσκεται σὲ φοβερὴ ἀναταραχή!, ἀποκρίνεται ὁ Ἀλβάρες. Πιστεύω

ὅμως πὼς δὲν ἔχει πάθει ἀκόμα ἀνεπανόρθωτη ζημιά.

Ὅλοι παρακολουθοῦν τὴ συζήτησι τοῦ ἀστυνόμου καὶ τοῦ γιαιτροῦ καὶ ἔτσι, κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο δὲν βλέπει τὰ χεῖλια τοῦ ἀρρώστου ποὺ σκᾶνε καὶ δὲν ἀκούει τίς λέξεις ποὺ ψιθυρίζει ἀνάλαφρα:

— Δυστυχισμένε τρελλέ! Θάφτηκες ζωντανός!... Θάφτηκες γιὰ πάντα!...

Πετάει... πετάει...

ὁ Πάντσο!

Ο ΔΟΝ Πάμπλο φεύγει μὲ βιαστικὸ βῆμα ἀπὸ τὴν κλινικὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ Ἐλ Χόκλο.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι πολὺ σοβαρὸ καὶ ἀνήσυχο.

Βαθειῆς ζάρες ἔχουν χαράξει τὸ μέτωπό του...

Ὅταν φθάνῃ στὸ σπῆτι τοῦ ἀνεβαίνει κατ' εὐθείαν στὸ ἐπάνω πάτωμα ποὺ εἶναι τὰ ὑπνοδωμάτια.

Στὸν διάδρομο συναντᾷ τὸν ἀφωσιωμένο γερο - ὑπηρέτη τοῦ Φερνάντο, ποὺ τὸν ἔχει ἀκούσει καὶ τρέχει νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Ὁ Φερνάντο ποὺ ἔχει μεγαλώσει ἀπὸ μωρὸ τὸν Δὸν Πάμπλο, ὄχι μόνο τὸν ἀγαπάει σὰν ἀληθινὸ παιδί του ἀλλὰ ἔχει μάθει καὶ νὰ τὸν καταλαβαίνει μὲ τὴν πρώτη ματιά.

— Πατρόν, μουρμουρίζει ἀνήσυχος, συμβαίνει τίποτα κακό;

Πηδάει από δέντρο σε δέντρο
με ασύληπτη ταχύτητα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δὸν Ντε λόρο ξαστερώνει μονομιᾶς καὶ χαμογελάει στὸν πιστό του ὑπηρέτη.

Δὲν θέλει νὰ τὸν βάλῃ σὲ ἀνησυχίες.

— Τίποτα κακό, Φερνάντο!, τοῦ λέει. Ἀπλῶς θυμήθηκα πῶς ἀπόψε μὲ τὸ γέμισμα τοῦ φεγγαριοῦ βγαίνουν κάτι σπανιώτατες... κάμπιες πάνω στὰ φοινικόφυλλα ποὺ τὸ πρωτὶ κιόλας γίνονται πεταλούδες, ἂν δὲν προφτάσῃς νὰ τὶς καρφισώσῃς πρὶν μεταμορφωθοῦν!...

— ὦ! Μάντρε ντὲ ντίος!, κάνει ὁ καυμένος ὁ Φερνάντο γουρλώνοντας τὰ μάτια του μὲ θαυμασμό. Κατάλαβα, Πατρόν!... Ἄν σὰς ζητήσῃ κανεὶς ἀπόψε, θάχετε πάει στὸ κυνήγι αὐτῆς τῆς ἐξωτικῆς κάμπιας!...

— Ἀκριβῶς, Φερνάντο!...

Καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο μπαίνει βιαστικὰ στὸ δωμάτιό του καὶ πλησιάζει στὸν τοῖχο ποὺ βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ του.

Ἐκεῖ τὰ δάχτυλά του ἀνακαλύπτουν δυὸ ἀνεπαίσθητα ἐξογκώματα κάτω ἀπὸ τὴν ταπετσαρία καὶ τὰ πιέζουν.

Μιὰ μυστικὴ πόρτα ἀνοίγει.

Ὁ Δὸν Πάμπλο κατεβαίνει τὴν στενὴ σκάλα ποὺ βρίσκεται μπροστά του καὶ πίσω του ὁ τοῖχος τοῦ δωματίου του ξανακλείνει ἀθόρυβα.

Σὲ λίγο, ἔχει βρεθῆ στὸν σκοτεινὸ ὑπόγειο διάδρομο ποὺ ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ

ἀγρόκτημά του τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ στὸ περιβόητο στοιχειωμένο «Σπίτι τῶν Ἴσκιων» ποὺ κανεὶς σὲ ὀλόκληρη τὴν περιοχή δὲν τολμάει νὰ τὸ πλησιάσει.

Κάπου ὅμως λίγο πιὸ ὕστερα ἀπὸ τὰ μισὰ τῆς ὑπογεια διαδρομῆς, ὁ Δὸν Πάμπλο σταματᾷ γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μυστικὴ κρύπτη τῶν βράχων, τὰ σύνεργα ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ μεταμορφωθῇ ἀπὸ... ἀνιαρὸς ἐντομολόγος σὲ Ζορρό τῆς Ζούγκλας!

Στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸ ὄνομά του τρέμουν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὰ πηγαίνουν καλὰ μὲ τὸν Νόμο...

Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ συνηθίζουν νὰ καταπιέζουν καὶ νὰ βασανίζουν τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς ἀνυπεράσπιστους ἀνθρώπους...

Πραγματικά, ὅταν φτάνῃ στὴν «Κάζα ντές Ὀμπρες» δὲν φορᾷει παρὰ μόνο ἓνα μαγιὼ ἀπὸ δέρμα τζάγκουαρ καὶ τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν Ἴνκας στὸ πρόσωπό του.

Στὸ χέρι κρατᾷ τὸ τρομερὸ μαστίγιό τοῦ Ζορρό, ποὺ ἡ ἐπίδεξιότης του στὸν χειρισμὸ του, τὸ κάνει στὰ χέρια του πιὸ τρομερὸ ὄπλο καὶ ἀπὸ ἓνα ἐξάσφαιρο πιστόλι!

Ὁ Ζορρό χτυπάει συνηθματικὰ τὴν πόρτα τοῦ «Σπιτιοῦ τῶν Ἴσκιων».

Εἶναι κάτι ποὺ ἔχει συνηθίσει νὰ τὸ κάνη, ἐπειδὴ γνωρίζει πόσο φοβισιάρης εἶναι ὁ κωμικὸς βοηθός του ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν θέ-

Ἡ Ροζίτα μένει μὲ τὸ μαγιώ...

λει νὰ τὸν τρομάξῃ μὲ μιὰ ξαφνικὴ παρουσία του.

Ἄλλὰ — ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει ἀρκετὲς φορές — δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι, οὔτε καὶ τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνει τὸ χτύπημα.

Ἔτσι ἀποφασίζει καὶ μπαίνει μέσα στὸ στοιχειωμένο σιγίτι.

Στὸ μοντέρνα ἐπιπλωμένο ὄμως δωμάτιο τοῦ Πάντσο Γίγαντα — ὅπως φωνάζουν οἱ Ἰνδιάνοι τῆς περιοχῆς τὸν μικρόσωμο βοηθό του — δὲν βρίσκει αὐτὸν τὸν τελευταῖο.

Ὡστόσο, ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας δὲν προλαβαίνει ν' ἀνησυχήσει.

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλιοῦ ἐρειπωμένου πύργου ἀκούει κάτι ρυθμικοὺς, μεταλλικοὺς ἤχους.

Καταλαβαίνει ὅτι ὁ Πάντσο βρίσκεται στὸν κεντρικὸ πύργο καὶ μαστορεύει τὸ «Μαῦρο Πουλί», τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερό του, τοῦ ὁποῖου ὁ Πάντσο εἶναι... ἀρχιμηχανικός.

Πηγαίνει λοιπὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πανάρχαια ἐρείπια.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ.

Μέσα στὸν κεντρικὸ πύργο τὸ φῶς εἶναι ἀναιμμένο καὶ ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἔχει ὑποθέσει ὁ Ζορρό, ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι καθισμένος κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ἐλικόπτερου ποὺ εἶναι τοποθετημένο πάνω σὲ μιὰ ψηλὴ βάση.

Μ' ἓνα σφυρὶ κηπανάει μιὰ μεγάλη βίδα ποὺ βρίσκεται

πλάϊ στὸν ἀριστερὸ τροχό.

Ταυτόχρονα μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, τραγουδάει κίόλας μιὰ... δική του σύνθεσι, σὲ δικά του στιχάκια:

«Πῶς θ'ἄθελα νὰ εἶχα ἓναν καὶ δύο καὶ δέκα πειρατές, γιὰ νὰ... τοὺς ρίξω ξύλο ποὺ νὰ μὴν τὸ ξεχάσουνε πο-
(τές!

Πῶς θ'ἄθελα νὰ μοῦ ριχτοῦνε φονιάδες ἀπ' ὅλες τὶς γωνιές, γιὰ νὰ τοὺς... διαλύσω μ' ἐτούτες τὶς μπουνιές!...»

Ὁ Ζορρό μὲ πάρα πολὺ μεγάλη δυσκολία συγκρατεῖ τὰ γέλια του.

— Δὲν ἤξερα πῶς ἔχεις καὶ ...καλλιτεχνικὲς ἱκανότητες, Πάντσο!, τοῦ φωνάζει εὐθυμα.

Αὐτὸ ποὺ γίνεται τότε μέσα σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς ὁ Πάντσο Γίγαντας ἀκούει ξαφνικὰ τὴν... φωνὴ τοῦ Κυρίου του, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ:

— Πρῶτα - πρῶτα ἀφήνει μιὰ ὑστερικὴ στριγγλιά, ποὺ κανένα... τράμ στὴν ἱστορία δὲν τὴν πέτυχε ποτέ, στρίβοντας μὲ φόρα γωνία.

Δεύτερον πετιέται ἀπὸ τὴ θέσι του σὰν ἐλατήριο καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ πήδημα ποὺ θὰ τὸ ζήλευε καὶ πίθηκος, παίρνει μιὰ μεγαλόπρεπη... βουτιά μέσα σ' ἓναν τεράστιο κάδο γεμάτον νερό, ποὺ βρίσκεται στὸ πλάϊ τοῦ ἐλικόπτερου.

Σὲ μιὰ στιγμή βρίσκεται στὸν πάτο τοῦ κάδου, ἐνῶ τὰ

νερά τινάζονται ὡς... τὴν κορυφή τοῦ πύργου.

Ἔστερα βγάζει — πάλι γιὰ μιὰ στιγμή — τὸ κεφάλι του στὴν ἐπιφάνεια καὶ τσιρίζει ὑστερικά:

— Εἶμαι ψαράκι στὴ γυάλα μου, παιδιά! Στὴν ψυχὴ τῆς γιαγιάς μου, δὲν εἶμαι ὁ Πάντσο Γίγαντας! Τὸν Πάντσο Γίγαντα τὸν εἶδα νὰ φεύγει πρὸ ὀλίγου πρὸς τὸ χωριὸ Κοϊμπρα!...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια... ξαναβουτάει στὸν κάδο τὸ κεφάλι του... παρασταίνοντας τὸ ψάρι!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής, ὁ θρυλικὸς Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, δὲν καταφέρνει νὰ μὴν ξεκαρδιστῆ στα γέλια μέχρι ποὺ κοντεύει νὰ πνιγῆ.

Στὸ τέλος ὅμως φοβᾶται μήπως ὁ Πάντσο πνιγῆ στ' ἀλήθεια μέσα στὸ νερὸ ἀπὸ τὴν τρομάρα του καὶ τρέχει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Τὸν σηκώνει ψηλὰ σὰν νὰ εἶναι παιχνιδάκι καὶ τὸν κατεβάζει στὸ δάπεδο, πλάϊ στὸν κάδο.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια.

Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὼς βλέπει μπροστά του τὸν Ζορρὸ καὶ πὼς — ἐπομένως — δὲν ἔχει πιά νὰ φοβᾶται ἀπὸ τίποτα!

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνος χαμογελώντας. Κάνεις μπάνιο μὲ τὰ ρούχα;

Ὁ Πάντσο κουνάει τὸ κε-

φάλι του δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ χτυπάει τ' αὐτιά του μὲ τὶς παλάμες γιὰ νὰ βγοῦν τὰ νερά.

— Ἄ μπά!, λέει μετὰ. Ἄπὸ ἀφηρημάδα!... Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ σφουγγάρι στὸ κάθισμα; Ἦθελα νὰ τὸ βρέξω γιὰ νὰ πλύνω τὴ ρόδα... Τὸ λοιπὸν ἀντὶ νὰ τὸ βουτήξω στὸ νερὸ καὶ νὰ κάτσω στὴν καιρέκλα, ἔβαλα τὸ σφουγγάρι στὴν καιρέκλα καὶ πήδηξα στὸν κάδο!

Ὁ Ζορρὸ γιὰ δεύτερη φορὰ σκάει στα γέλια.

— Τέτοια ἀφηρημάδα δὲν εἶχα ξανακούσει!, λέει μὲ θαυμασμό.

— Καὶ ποῦ εἶς' ἀκόμα!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πάντσο μὲ ἀσυνήθιστη εἰλικρίνεια. Κάνε μου κι' ἄλλες τέτοιες λαχτάρεις νὰ ἐμφανίζεσαι στα καλά - καθούμενα καὶ θὰ γελάσουμε πολὺ!

Ἄλλὰ ὁ Ζορρὸ μ' ὄλο ποῦ διασκεδάζει ἀφάντασμα μὲ τὸν μικροσκοπικώτερο... Γίγαντα τῆς περιοχῆς, πρέπει νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ζούγκλας ποὺ ὑποθέτει πὼς κάποιος ἄνθρωπος κινδυνεύει...

Λέει λοιπὸν στὸν Πάντσο:

— Τὸ «Μαῦρο Πουλὶ» εἶναι ἔτοιμο γιὰ πτήσι;

— Πανέτοιμο!, ἀποκρίνεται περήφανα ὁ Γίγαντας. Τώρα τοῦ κοπάνησα τὴν τελευταία βίδα! Εἶναι τῆς ὥρας! Φρεσκότατο!

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἄς τὸ ἀνεβάσωμε στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου γιὰ νὰ ξεκινήσω.

Ὁ Πάντσο μὲ τρομακτικὴ σοβαρότητα, σὰν ἀρχιμηχανικός ποὺ εἶναι, κατεβάζει δυὸ μοχλοὺς.

Τὸ λαμαρινένιο δάπεδο ἀρχίζει νὰ σηκώνεται ὅλο μαζί πρὸς τὰ ἑπάνω, μέσα ἀπὸ τὸ σὰν φουγάρο ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

Τὸ ἐλικόπτερο φθάνει στὴν κορυφὴ καὶ τὰ φῶτα σβύνουν σ' ἓναν καινούργιο χειρισμὸ τῶν μοχλῶν ἀπὸ τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Ὑστερα ἀνοίγει τὸ ἐπίσης λαμαρινένιο κάλυμμα τοῦ πύργου καὶ ἀπὸ πάνω ζωγραφίζεται ὁ ἀστροφώτιστος οὐρανός.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας σκαρφαλώνει πάνω στὸ ὑπέροχο μεταλλικὸ πουλί, ποὺ μπορεῖ μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ τὸν φέρη στὰ πιὸ ἀπόμακρα σημεῖα τῆς ζούγκλας, ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐπιβάλη τὸν Νόμο καὶ τὴ Δικαιοσύνη....

Χειρίζεται τὰ διάφορα κουμπιά καὶ ὁ κατακόρυφος ἕλικας ἀρχίζει νὰ στροβιλλίζεται δαιμονισμένα, χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς σύγχρονης τεχνικῆς εἶναι ἕτοιμο νὰ ὑψωθῆ στὸν ἀέρα...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας τοῦ κουνάει ἀπὸ κάτω τὸ χέρι σὲ χαιρετισμό.

— Καλὸ κατευώδιο!, τοῦ φωνάζει. Καὶ νὰ τὸ προσέχης λιγάκι παραπάνω τὸ φουκαριάτικο, γιατί τοῦχεις ἀλλάξει τὴν πίστι στὰ τρακαρίσματα! Ἐπρεπε νάχε τρο-

χαίια στὴ ζούγκλα καὶ τὰ κουβεντιάσαμε!...

Ὁ Ζορρό χαμογελάει.

— Πάω γιὰ μιὰ ἀνίχνευσι μόνο, τοῦ ἀποκρίνεται κρατώντας γιὰ λίγο τὸν μοχλὸ ἀνυψώσεως. Θές νάρθης μαζί μου γιὰ βόλτα;

— Ἄ πὰ πὰ!, ψελλίζει ὁ Πάντσο καὶ σταυροκοπιέται. Καὶ ποιός ὁ λόγος σὲ παρακαλῶ; Μήπως τὸ χωματάκι ποὺ πατάω δὲν εἶναι πιὸ σίγουρο; Τσάο καὶ νὰ μοῦ γράφης!...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σηκώνει τὸ σφυρὶ ποὺ κρατᾷ ἀκόμα στὸ χέρι του καὶ κοπανᾷ ἄλλη μιὰ μ' ὅλη του τὴ δύναμι σ' ἐκείνη τὴ βίδα ποὺ τὸν βασανίζει ἐδῶ καὶ τόση ὥρα.

— Παλιόβιδα!, τσιρίζει μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του. Πῶς στράβωσες ἔτσι; Θὰ γαντζώση σὲ καιμιὰ ρόδα καὶ θάχου με καινούργιες ζημιές!

Ἄντὶ ὅμως νὰ γαντζώση στὴ ρόδα ἢ βίδα ποὺ λέει ὁ Πάντσο καὶ ἀντὶ νὰ γίνῃ ἄλλου εἴδους ζημιὰ, καθὼς στρίβῃ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ ἐλικόπτερου, ἢ βίδα γαντζώνει στὴν... τιράντα του!

Καὶ καθὼς ἐπίσης τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας τραβᾷ τὸ «στικ» ἀνυψώσεως, τὸ ἐλικόπτερο σηκώνεται μὲ ταχύτητα στὸν ἀέρα καὶ ὁ Πάντσο Γίγαντας... χάνει τὴ γῆ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του!....

Ἐνας ἄλλος στὴ θέσι του, θὰ ξεσπούσε ἀσφαλῶς σὲ ἄ-

γρια ούρλιαχτά τρόμου...

Ἄκόμα καὶ ὁ γενναιότερος ἄντρας θὰ φώναζε καλῶντας σὲ βοήθεια τὸν πιλότο τοῦ ἑλικοπτέρου, ξέροντας μάλιστα πὼς εὐκόλα θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀφοῦ τὸ ὑπέροχο σκάφος του εἶναι ἔντελῶς ἀθόρυβο...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ὅμως δὲν βγάζει μιλιὰ!

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ τὴν πρώτη στιγμή, μὰ ὅσο κι' ἂν ζορίζεται, μόνο ἀέρας βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἦχος κανένας!

Κάτι ἔχει σταθῆ στὸ λαρύγγι του καὶ ἐμποδίζει τὴ φωνή του νὰ βγῆ παραέξω.

Τὰ μάτια του στριφογυρίζουν σὰν ρουλεμὰν μέσα στὶς κόγχες τους, ἔτσι ὅπως βλέπει καὶ τὴ γῆ νὰ στριφογυρίζει κατασκότεινη, φοβερή, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, σὲ πολλῶν δεκάδων μέτρων ὕψος, πρὸ ὅτου πάει μάλιστα καὶ μεγαλώνει.

Καὶ τελικά, λουσμένος ὀλόκληρος ἀπὸ ἕναν κρούο ἰδοῶτα, καταφέρνει νὰ ψιθυρίσῃ μονάχα αὐτό:

— Ὁ Πάντσο Γίγαντας... πετάει!

Καὶ λιποθυμάει, ἀφοῦ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅλοι ὅτι καὶ πολὺ κράτησε!

Ἡ πόλις
τοῦ χρυσοῦ.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἐξόρμησι τοῦ μασκοφόρου ὑ-

περασπιστὴ τῶν ἀδυνάτων στὴ ζούγκλα.

Ὁ Δὸν Ντελόρο — ποῦ ἀποτελεῖ μὲ τὸν Ζορρὸ ἕνα πρόσωπο — εἶναι ὁ καλύτερος γνώστης ὅλης τῆς περιοχῆς τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου.

Δὲν ὑπάρχει ποταμάκι, καταρράκτης, λιμνούλα, λόφος, πεδιάδα, ποῦ νὰ μὴν γνωρίζῃ τὴν ὑπαρξί τους καὶ τὴν ἀκριβῆ τους τοποθεσία.

Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ περιοχὴ μὲ ἀρχαῖα ἐρείπια ποῦ νὰ μὴν τὴν ξέρῃ ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας.

Καὶ εἶναι κατασπαρμένη ἀπὸ ἐρείπια ἀρχαίων πολιτειῶν τῶν Ἰνκας ἢ χώρα τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, γιὰτὶ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη ἤκμασε ὁ θαυμαστότερος πολιτισμὸς τῶν προγόνων τῶν σημερινῶν ἐρυθροδέρμων...

Ἔτσι λοιπόν, μόλις ἄκουσε ὁ Δὸν Πάμπλο τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον ἄνθρωπο στὴν κλινικὴ τοῦ Ἐλ Χόκλο, νὰ μιλάῃ γιὰ τὴν Πόλι τοῦ Χρυσοῦ, κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἐννοοῦσε τὴν Ἰκοντάμα, τὴν πανάρχαια πάλι τῶν Χρυσῶν Θεῶν τῶν Ἰνκας, ποῦ σ' αὐτὴν ὑπῆρχαν ὀλόχρυσά — ὅπως λέει ὁ θρύλος — ὅλα τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν τους.

Βέβαια τὰ χρυσὰ ἀγάλματα δὲν βρέθηκαν ποτέ.

Πολλὲς φορές ὅμως ἐπιστήμονες ἢ τυχοδιῶκτες ξεκίνησαν μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ καὶ φιλοδοξία τὴν ἀνακάλυψί τους...

Κανεὶς ποτὲ δὲν πέτυχε... Πολλοὶ δὲν γύρισαν κιόλας

ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ αὐτῆ...

Μήπως λοιπὸν ὁ καθηγητῆς Τζένκινς ποὺ ἀνέφερε ὁ σκελετωμένος ἄνθρωπος, εἶναι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐπιστήμονας ποὺ ψάχνουν γιὰ τὶς πανάρχαιες, χρυσῆς θεότητες τῶν Ἰνκας.

Καθόλου ἀπίθανο...

Καὶ μήπως ἔχει μείνει φυλακισμένος στὰ ἐρείπια τῆς Ἰκοντάμα, ποὺ ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας γνωρίζει θαυμάσια τὴν ὕπαρξί τους;

Πῶς ὅμως ἔχει φυλακισθῆ;

Γιατὶ ὁ σκελετωμένος ἄνθρωπος μιλοῦσε συνεχῶς γιὰ βασανιστήρια καὶ ζωγραφίζονταν τέτοιος τρελλὸς τρόμος στὸ βλέμμα του;

Ὅλ' αὐτὰ εἶναι μυστήρια ποὺ ἔχουν βάθει σὲ μεγάλη ὑποψία τὸν Ἐκδικητὴ τῆς Ζούγκλας καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσῃ ἂν δὲν πάρῃ μιὰ ἀπάντησι στὶς ἀπορίες του...

Γι' αὐτὸ ξεκίνησε μὲ τὸ ἐλικόπτερο πρὸς τὰ **Δυτικά**, ποὺ ἀπλώνεται ἡ σιωπηλὴ κοιλάδα τοῦ Μαύρου Κόνδορα...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ὅπως εἶδαμε τὸν ἀκολουθεῖ... κατὰ πόδας, μόνον ὄχι ὀρμώμενος ἀπὸ τοὺς ἴδιους λόγους μὲ τ' ἀφεντικό του ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸν μάγκωσε ἡ βίδα ἀπὸ τὴν τιράντα!

Καὶ εἶναι μάλιστα μιὰ τιράντα ἐλαστικὴ, ποὺ σὲ κάθε κούνημα τοῦ Μαύρου Πουλιῦ τεντώνει καὶ ξαναμαζεύει καὶ ὅλο λὲς πῶς ὁ καυμένος ὁ Πάντσο θὰ σκάσῃ κάτω στὴ γῆ σὰν καρπούζι!...

Εὐτυχῶς δὲν τὸν νοιάζει

καθόλου γιὰ ὅλ' αὐτὰ, γιατί εἶναι λιποθυμισμένος!

Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα τελικῶς νὰ ἀντέξῃ ἡ τιράντα τοῦ σ' αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ ταξίδι καὶ νὰ σωθῇ ὁ Πάντσο ὅποτε θὰ ἔπρεπε νὰ μάθουμε ὅπωςδήποτε τὴ μάρκα αὐτῆς γῆς τιράντας!

Πάλι

θανάτου

Ο ZORRO τῆς ζούγκλας πλησιάζει μὲ τὸ ἐλικόπτερό του τὴ γῆ.

Σιγὰ - σιγὰ οἱ ρόδες τοῦ ἀκουμπᾶνε στὸ μαλακὸ χῶμα τοῦ ξέφωτου κι' ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς πηδάει ἀπὸ τὴ θέσι του καί... μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, βλέποντας τὸν Πάντσο Γίγαντα νὰ κοιμᾶται μακαρίως, ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο!

Μὲ τὸ ξάπλωμα μάλιστα τοῦ ἔχει ξεγαντζωθῆ καὶ ἡ τιράντα ἀπὸ τὴ βίδα καὶ ὁ Ζορρό εἶναι ἀδύνατον νὰ βάλη μὲ τὸν νοῦ του πῶς ἔχει βρεθῆ ἐκεῖ πέρα ὁ Πάντσο.

Πάει νὰ τρελλαθῆ.

Σκύβει τρομαγμένος ἀπὸ πάνω του καὶ νοιώθει μεγάλη ἀνακούφισι βλέποντας πῶς εἶναι ζωντανός.

Τὸν ἀρχίζει στὰ χαστουκᾶκια καὶ σὲ λίγο ὁ μικροσκοπικὸς βοηθός του εἶναι... περδίκι.

— Πάντσο!, φωνάζει ὁ Ζορρό. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ πέρα;

— Δὲν ξέρω!... Δὲν θυμᾶμαι!, μουρμουρίζει ὁ δύστη-

χος. Θυμάμαι πού... πού πετούσα στον άέρα!... Σάν πουλί!... "Υστερα...

— "Υστερα;

— Δέν ξέρω! Νομίζω μ' έπιασε μιὰ νύστα άλλο πράμα και τ'όρριξα στον ύπνο!

Ο Ζορρό καταλαβαίνει πώς θα χάση πολύν από τον πολύτιμο χρόνο του, για να μάθη πώς έχει συμβή αυτό το άπίθανο γεγονός.

— Καλά, λέει βιαστικά. Το σπουδαίο είναι πού είσαι καλά... Μείνε τώρα εδώ, μέσα στο έλικόπτερο, να με περιμένης... Μην άνησυχήσης... Θα περιμένης πολύ... Στο μέρος πού πηγαίνω δέν υπάρχει κανένα ξέφωτο κι' έτσι δέν μπορούσα να προσγειώσω το Μαύρο Πουλί... Αναγκαστικά θα διανύσω τον υπόλοιπο δρόμο με τα πόδια.

Ο Πάντσο τον κυττάζει με γουρλωμένα μάτια.

— "Έτσι... ξυποληταρία; τσιρίζει. Θα σου μπη κανένα άγκάθι, χριστιανέ μου!

— "Ένοια σου! Δέν θα... πατάω κάτω!, του λέει ο Ζορρό χαμογελώντας.

— Μπορείς και πετάς κι' έσύ έτσι σαν κι' έμένα;

— "Όχι, τόσο μακριά δέν μπορώ!, άμολογεί ο μασκοφόρος Έκδικητής. Σε κοντηνότερες όμως άποστάσεις κάτι καταφέρνω!

— Δέν είναι τίποτα! Σιγά - σιγά θα μάθης!, τον βεβαιώνει ο Πάντσο με μετριοφροσύνη.

Κι' ο Ζορρό άρπάζεται από ένα φυτικό σχοινί και μ' ένα

έκπληκτικό πήδημα, χύνεται σαν σίφουνας μες στην κατασκόπεινη ζούγκλα...

Ταξιδεύει έτσι με πελώρια πηδήματα από δέντρο σε δέντρο, ακολουθώντας μιὰ κατεύθυνσι, για την όποία φαίνεται πως δέν έχει καμμιὰ άμφιβολία πως είναι σωστή.

Ξαφνικά όμως εκεί πού πηδάει από το ένα δέντρο στο άλλο και κάνει ν' άρπαχτή από ένα καινούργιο φυτικό σχοινί για να πηδήξει στο διπλανό, βλέπει δυο φλογισμένα μάτια να τον κυττάζουν από πολύ κοντά μες στη νύχτα.

"Ένα άπαίσιο μουγγρητό σχίζει την ήρεμία της ζούγκλας.

Είναι ένα τρομερό τζάγκου αρ σκαρφαλωμένο πάνω σ' εκείνο το κλαδί πού βλέποντας τον Ζορρό κάνει με άστραπιαία ταχύτητα την επίθεσί του.

"Άνθρωπος και ζώο σ' ένα θανάσιμο άγκάλιασμα πέφτουν άπ' το ψηλό κλαδί.

Εύτυχώς κάτω άπ' τα αιώνόβια δέντρα ή γή είναι στρωμένη με τέτοιο παχύ χαλί από φύλλα, πού ο μασκοφόρος Έκδικητής δέν παθαίνει τίποτα, γιατί έστω και να ζαλιζόταν για λίγο μ' εκείνο το φοβερό θηρίο στην άγκάλιά του, σίγουρα θα έχανε τη ζωή του μέσα σ' έλάχιστα δευτερόλεπτα...

Το χέρι όμως του Ζορρό έχει τραθήξει κιόλας το μαχαίρι από την πέτσινη θήκη της ζώνης του.

Μιὰ τρομερή πάλη ζωής ή

θανάτου αρχίζει τότε, καθώς τὸ κορμὶ τοῦ τζάγκουαρ ἔχει τυλιχτῆ γύρω ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ Ζορρὸ καὶ τὰ τρομερὰ νύχια του ψάχνουν στὰ σκοτεινὰ γιὰ τὸν λαιμὸ του...

Πρῶτο ὅμως τὸ ἀτσαλένιο νύχι ποὺ κρατᾶει στὸ χέρι του ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, προλαβαίνει καὶ καρφώνεται βαθειὰ στὴν καρδιά τοῦ θηρίου.

Τὸ τζάγκουαρ κεραυνοβολημένο πέφτει καὶ σφαδάζει στὸ ἔδαφος.

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς παίρνει μιὰ - δυὸ βαθιὲς ἀναπνοὲς καὶ ξεκινᾶει πάλι συνεχίζοντας τὸ ἐναέριο ταξίδι του, μόνο ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι πιὸ προσεκτικός...

Αἰχμάλωτος

ΔΕΝ ἀργεῖ νὰ φτάση στὰ πανάρχαια ἐρείπια τῆς Ἴκοντάμα.

Δὲν πλησιάζει ὅμως ἀμέσως κοντά.

Ξέροντας ὅτι κάτι ἀσυνήθιστα ἴσως νὰ συμβαίνει αὐτὸ τὸ βράδυ ἐκεῖ πέρα, κάθεται κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ φουρτωμένη φυλλωσιὰ καὶ παρακολουθεῖ μὲ τὰ ἐκπληκτικὰ μάτια του, ποὺ μποροῦν νὰ βλέπουν ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα.

Δὲν κινιέται ὅμως τίποτα μέσα στὰ ἐρείπια.

Δὲν ἀκούγεται ὁ παραμικρὸς θόρυβος ἢ ὁ παραμικρὸς ψίθυρος...

Ὁ Ζορρὸ ἀποφασίζει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του.

Σὲ λίγο βαδίζει ἀνάμεσα

στὰ χαιλάσματα τῆς παλιᾶς, δοξασμένης πολιτείας τῶν Ἴνκας.

Πάλι δὲν διακρίνει τίποτα τὸ ὑποπτο ἢ δὲν ἀκούει κανέναν θόρυβο στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά.

Προχωρεῖ ὡς τόσο περισσότερο.

Ξέρει ποὺ βρίσκεται ἡ κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Ἴκοντάμα καὶ πὼς ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ ὑπόγειο τάφος ποὺ προχωρεῖ ἀρκετὲς δεκάδες μέτρα κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὰ λόγια τοῦ παράξενου ἀνθρώπου, ποὺ φώναζε γιὰ κάποιον ποὺ βρίσκεται στὰ σπλάχνα τῆς γῆς...

Ὁ ἀτρόμητος Τιμωρὸς δὲν διστάζει οὔτε νὰ χωθῆ μέσα σ' αὐτὴν τὴν τάφο καὶ νὰ προχωρήσῃ ἀθόρυβα πρὸς τὸ βάθος τῆς, μὲς στὸ σκοτάδι.

Μὲ τὸ πλεονέκτημα ποὺ ἔχει νὰ μπορῆ νὰ βλέπῃ ὅσο σκοτεινὰ κι' ἂν εἶναι, αἰσθάνεται ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του.

Ξαφνικὰ ὅμως σταματᾶει. Κάτι ἔχει ἀκούσει ἢ τὸν γέλασαν τ' αὐτιά του;

Γυρίζει τὸ κεφάλι ἀλόγυρα. Μπρὸς καὶ πίσω στὸν ὑπόγειο διάδρομο δὲν ὑπάρχει ψυχή. Κι' ὅμως ὁ ψίθυρος ποὺ τὸν σταμάτησε ξανακούγεται.

Ὁ Ζορρὸ βλέπει ξαφνικὰ δεξιὰ του, στὴ ρίζα τοῦ τοίχου, μιὰ μικρὴ τρύπα.

Καθὼς ξανακούει τὸν παράξενο θόρυβο, σιγουρεύεται πὼς ἔρχεται ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὴν τὴν τρύπα.

Σκύβει άμέσως με λαχτάρα και με μάτια που λάμπουν και στήνει τ' αυτί του.

Ναί!... Είχε δίκιο... Άκούγονται υπόκωφες όμιλίες...

Ό Ζορρό προσπαθεί άπεγνωσμένα να ξεχωρίση τὰ λύγια... Στην προσπάθειά του αυτή δέν αντιλαμβάνεται τη σκιά που πλησιάζει σιγά-σιγά από πίσω του...

Δέν καταλαβαίνει την παρουσία ούτε όταν ή σκιά αυτή σταματάει ακριβώς από πάνω του... Ούτε όταν ένα χέρι που κρατάει ένα πιστόλι σηκώνεται άπειλητικά στον άέρα...

Όταν όμως τὸ χέρι αυτό πέφτει με φόρα και ή κάννη

του πιστολιού προσγειώνεται άλύπητα πάνω στο κρανίο του που πρίζει επικίνδυνα, ό Ζορρό βγάζει ένα πνιχτό βογγητό και βυθίζεται στα μαύρα σκοτάδια τής άνυπαρξίας.

Τὸ μυστήριο
του "ΕΛ ΡΕΪ

Ο ΕΛ ΡΕ·Υ· πετιέται ξαφνικά όρθιος επάνω στην διχάλα του δέντρου που είναι ξαπλωμένος.

Φέρνει τὰ χέρια στο κεφάλι του και μιá δυνατή κραυγή πόνου βγαίνει από τὸ φαρδύ του στήθος.

Όστερα τραβάει τὸ μα-

Κρατάει στην άγκαλιά του τη Νάγια με τὸ Βέλο...

χαίρι του μὲ λύσσα καὶ στριφογυρίζει μὲ μανία, σίγουρος ὅτι κάποιος τὸν ἔχει χτυπήσει στὸ κεφάλι, πλησιάζοντάς τον χωρὶς νὰ τὸν ἔχη αντιληφθῆ.

Τίποτα ὅμως!

Ψυχὴ δὲν ὑπάρχει ὀλόγυρα.

“Ὅσο κι’ ἂν ψάχνη δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ κανέναν καὶ στὸ τέλος σιγουρεύεται πὼς πραγματικὰ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος σ’ ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ.

Μὰ τότε; Ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ χτύπημα; Τὸ κεφάλι του ἀκόμα κουδουνάει ἀπὸ τὸν πόνο. Ἡ ζαλάδα του εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ ἀκόμα παραπατάει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ καλὰ στὰ πόδια του!...

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας λυσσασμένος ἀπὸ τὸ κακό του γιὰ τὸ τρομερὸ μυστήριο ποὺ κυκλώνει τὴ ζωὴ του χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸ ξεδιαλύνη ἀρχίζει πάλι τὴν περιπλάνησί του μέσα στὴ ζούγκλα.

Πηδάει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο μὲ φανταστικὴ ταχύτητα.

Τρέχει σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ ξέρη καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιαφέρει ποῦ πηγαίνει.

Κι’ ἄξαφνα ἀναγκάζεται νὰ σταματήσῃ ἐνῶ τὰ μάτια του μένουν ἀνοιγμένα διάπλατα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι:

Κάπου ἐκεῖ μπροστά του, εἶναι σταματημένο τὸ Μαῦρο Πουλί, τὸ ὑπέροχα ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας. Μονομιᾶς τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ μιὰ φλόγα θριάμβου τρεμοπαίζει στὶς κόρες

τῶν ματιῶν του.

— Ἦρθε ὦρα φανῆ, ποιός βασιλιάς ζούγκλας!, μαυγρίζει μὲ θυμό. Ζούγκλα, βασιλεῖο δικό μου!...

Καὶ χύνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐλικοπτέρου ἀλλὰ ὅταν σκαρφαλώνει πάνω σ’ αὐτό, δὲν βλέπει μέσα παρὰ μόνον... γενναιότητα Πάντσο Γίγαντα.

Ὁ Πάντσο κυττάζει κι’ αὐτὸς τὸν πελώριο Ἐλ Ρέϋ καὶ περιμένει νὰ δῆ ἂν θὰ πρέπει νὰ λιποθυμίσῃ ἢ νὰ κάνῃ τίποτ’ ἄλλο καλύτερο.

— Ποῦ εἶναι Ζορρό; γρυλλίζει ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας.

Ὁ Πάντσο ψελλίζει μισοπεθαμένος:

— Πάει τσά... τσά... τσά... τσάρκα!

Καὶ βλέποντας πὼς ὁ Ἐλ Ρέϋ κρατάει ἀνασηκωμένο στὸν ἀέρα ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ μαχαίρι του... λιποθυμάει!

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας γυρίζει γύρω - γύρω μανιασμένος.

Κάτω στὸ χῶμα βλέπει τότε τὰ πατήματα τοῦ Ζορρό καὶ κοντὰ τους ἐκεῖνο τὸ φυτικὸ σχοινὶ ποὺ εἶχε ἀρπάξει ὁ μασκοφόρος Τιμωρός.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ξαναβάζει τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, κρεμιέται κι’ ὁ ἴδιος ἀπ’ αὐτὸ τὸ σχοινὶ καὶ ἀρχίζει πάλι τὸ ἐναέριο ταξίδι του, ἀκολουθώντας μ’ ἓναν θαυμαστὸ τρόπο τὰ ἴχνη τοῦ Ζορρό.

Δὲν κάνει περισσότερη ὥρα ἀπ’ ὅση εἶχε κάνει ἐκεῖνος γιὰ νὰ φτάσῃ στὰ ἐρείπια τῆς

Ίκοντάμα. Καὶ μόλις φθάνει βλέπει κάτι πού τὸν ἀφήνει ἄναυδο:

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του— γιὰτὶ βρίσκεται ἀκόμα ἀνεβασμένος σ' ἓνα δέντρο— περνοῦν τέσσερις ἰνδιάνοι κρατῶντας ἓνα φορεῖο καὶ ἐπάνω στὸ φορεῖο εἶναι ξαπλωμένος, ἀκίνητος, ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας!...

Πρὸς τὴν Ίκοντάμα

Ο ΚΟΙΛΑΡΑΣ ἀστυνόμος Μάριο Περέθ, πάνω στὴν ταράτσα τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ Ἐλ Χόκλο, ἐπιθεωρεῖ τοὺς ἄντρες του, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιβίβασί τους στὸ ἐλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας.

Φαίνεται ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτούς.

— Γρήγορα!, λέει μὲ τὸ αἰώνια ἀγριωπὸ ὕφος του. Μόλις λάβαμε ραδιοτηλεγράφημα ἀπὸ τὴν κεντρικὴ διοίκηση τοῦ Ρίο, νὰ ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ καθηγητοῦ Τζένκινς πού ξεκίνησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὶς χρυσὲς θεότητες τῆς Ίκοντάμα κι' ἔχει ἐξαφανισθῆ... Εὐτυχῶς πού ὁ ἄγνωστος αὐτὸς πού ἔπεσε στὸν δρόμο μας, μίλησε γιὰ τὸν Τζένκινς!... Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀποστολῆς του!... Πρέπει ὅμως νὰ βιαστοῦμε καὶ νὰ ἐνεργήσωμε μὲ σύνεσι, γιὰ νὰ μὴν ἀποτύχουμε! Ἄν τὸν βροῦμε ζωντανό, θὰ κάνουμε τὴν τύχη μας! Ἡ ἔταιρεία του προσφέρει ἓνα ἐ-

κατομμύριο δολλάρια γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του!

Τὰ μάτια τῶν ἀστυνομικῶν λάμπουν ἀπὸ ἀπληστία μὲς στὴ νύχτα.

Ὁ Περέθ μουρμουρίζει:

— Φυσικά, τὸ μεγαλύτερὸ μέρος τῆς ἀμοιβῆς θὰναὶ δικό μου ἂν τὸν βροῦμε, μὰ θὰχετε νὰ πάρετε καὶ τοῦ λόγου σας μεγάλο μερίδιο!... Συνεννοηθήκαμε; Καὶ τώρα ἄς τοῦ δίνουμε πρὶν ἐμφανισθῆ καὶ ἡ κόρη μου καὶ ζητάει νὰ ξανακάνῃ τὴν πιλοτίνα!... Τοὺς ζυγοὺς λύσατε!

Οἱ ἄντρες του πηδᾶνε γρήγορα - γρήγορα στὸ πίσω μέρος τοῦ ἐλικόπτερου καὶ ὁ ἴδιος —παρὰ τὴν παχυσαρκία του— κάνει ἓνα εὐκίνητο πήδημα στὴ θέσι τοῦ πιλότου καί... τρακέρνει πάνω στὴ Ροζίτα πού εἶναι ἤδη καθισμένη ἐκεῖ πέρα καὶ τοῦ χαμογελάει!

Ὁ Περέθ κοντεύει νὰ πάθῃ ἀποπληξία.

— Ἐσὺ ἐδῶ!, μουγγρίζει ἀπελπισμένος. Πῶς βρέθηκες;

— Ἐγὼ ἔφερα τὸ ραδιοτηλεγράφημα ἀπὸ τὴ λήψι!, τοῦ θυμίζει γελῶντας ἡ ὀμορφὴ κόρη του. Ξέχασες πῶς ἀντικαθιστοῦσα τὸν τηλεγραφητὴ πού εἶναι ἄρρωστος;

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος σηκώνει τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ μ' ἐγκαρτέρησι.

— Στὸ τέλος θ' ἀντικαταστήσῃς κι' ἐμένα, κόρη μου!, γρυλλίζει ἀπαρηγόρητος. Τί ἤθελες καὶ γεννήθηκες κορίτσι μὲ μυαλὰ ἀντρικά! Ἐμπρός! Ἄς ξεκινήσουμε τώρα!... Πρέ-

πει να θιαστούμε! Ξέρεις τί κατεύθυνσι θ' ακολουθήσης για την 'ΙΚοντάμα;

— Καί βέβαια... πατερούλη!

Και σε λίγα λεπτά το έλικόπτερο της αστυνομίας σηκώνεται στον άέρα μ' έναν δαιμονισμένο θόρυβο που κάνει τα τζάμια όλου του κτιρίου να τρίζουν επικίνδυνα...

Το αυτόγυρο περνάει όλη την κοιλάδα του Μαύρου Κόνδορα και κατευθύνεται πάνω από την άπροσπέλαστη ζούγκλα.

Το χέρι της Ροζίτας, που είναι λεπτό και κατάλευκο δείχνει πως μόνο πιάνο μπορεί να παίξη ή να σχεδιάζη κεντήματα, δείχνει στον χάρτη κάτι κόκκινα σημαδάκια και άχοντρο - Περέθ σκύβει δίπλα της.

— Έδώ είναι ή 'ΙΚοντάμα, πατέρα!, του λέει ή νέα. Δεν υπάρχει όμως κανένα μέρος κοντά για ν' άκουμπήσουμε το έλικόπτερο. Όλα τα ξέφωτα που υπάρχουν, βρίσκονται σε μεγάλη άπόστασι...

— Τί να κάνουμε!, γρ λίζει ή Περέθ. Θα πάμε σ' ένα άπ' αυτά και τον υπόλοιπο δρόμο θα τον διανύσωμε με τα πόδια...

Πραγματικά σε λίγο το αυτόγυρο της αστυνομίας έχει προσγειωθή σ' ένα ξέφωτο της παρθένας ζούγκλας, που ευτυχώς δεν είναι το ίδιο που έχει άφήσει το «Μαύρο Πουλί» ή Ζορρό.

Ό Περέθ κυττάζει ανήσυχος την κόρη του.

— Δεν φαντάζομαι να θές να διασχίσης αυτή τη ζούγκλα μαζί μας!, της λέει.

— Όχι, άποκρίνεται ή κοπέλλα. Θα μείνω εδώ με το έλικόπτερο, να το φυλάω και να σάς περιμένω κιόλας.

— Αν συμβή το παραμικρό να το άπογειώσης για να μη διατρέχης κίνδυνο!, της λέει ή αστυνόμος. Νάχης τα μάτια σου δεκατέσσερα!

— Ένοια σου, πατέρα!...

Άλλά ή ωραία Ροζίτα, δεν έχει πραγματικά σκοπό να μείνη στο αυτόγυρο και να περιμένη.

Μόλις ή άποστολή του Περέθ έξαφανίζεται μέσα στα πυκνά δέντρα της ζούγκλας, αρχίζει να γδύνεται...

Σε λίγο έχει μείνει μ' ένα μαγιώ και το πρόσωπό της είναι σκεπασμένο μ' ένα πυκνό βέλο...

Είναι ή Νάγια με το Βέλο!

Η μυστηριώδης γυναίκα που έμφανίζεται στη ζούγκλα τις πιο κρίσιμες στιγμές, για να σώση τον Ζορρό...

Πώς ξέρει όμως ή Νάγια αυτή τη στιγμή ότι ή Ζορρό βρίσκεται εδώ γύρω, στα έρείπια της 'ΙΚοντάμα;...

Ο άγριόγατος

Ο ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

Ναι ένας φοβερός κακούργος που κανείς δεν ξέρει άπό που έχει έρθει, για να στήση σαν δηλητηριώδης άράχνη τα δίχτυα του, μέσα στην παρθένα

ζούγκλα τού "Ανω 'Αμαζονίου.

Πολλές φορές ωστόσο ή αστυνομία έχει επιχειρήσει να τον συλλάβη αλλά χωρίς να το κατορθώσει...

Ο 'Αγριόγατος που διαθέτει και μια συμμορία από καμιά είκοσάρια πολεμόχαρους Ινδιάνους, έχει τρομερή ικανότητα να «μυρίζεται» τα καραβάνια που περνούν μέσα στη ζούγκλα και αλλοίμονο σ' εκείνα απ' αυτά που θα πέσουν στα χέρια του...

Τα εγκλήματα τού φοβερού αυτού ανθρώπου είναι άπειρα...

Στην περίπτωση όμως τού καθηγητού Τζένκινς, ο 'Αγριόγατος φέρθηκε ακόμα πιο έξυπνα.

Κατάλαβε πώς ο Τζένκινς θα έψαχνε για τις «χρυσές θεότητες» και αποφάσισε να τον αναγκάσει να τις ξετρυπώσει από την πανάρχαια κρυψώνα τους για λογαριασμό του...

Καθώς λοιπόν ο άπαισιος αυτός κακούργος βρίσκεται στην περιοχή της έρειπωμένης 'Ικοντάμα, οί άντρες του τον είδοποιούν πώς κάποιος πλησιάζει και ο κάποιος αυτός είναι ο Ζορρό της Ζούγκλας, ο θρυλικός μασκοφόρος 'Εκδικητής.

Ο 'Αγριόγατος έχει όλον τον καιρό να στήσει στην έντελεια την παγίδα του. Έτσι ο Ζορρό πέφτει στα χέρια του και οί άνθρωποί του τον μεταφέρουν τώρα πάνω σ' ένα φορείο, ενώ ο ίδιος ακο-

λουθεί από πίσω.

Θα είχε σκοτώσει κιόλας τον Ζορρό, αν δεν ήθελε να μάθει πώς ο προστάτης των κατατρεγμένων τον έχει ανακαλύψει.

Στο μεταξύ όμως και ο Ζορρό —που έχει συνέλθει έντελώς από το χτύπημα αλλά ξαπλωμένος στο φορείο έξαικολουθεί να προσποιηθεί τον λιπόθυμο— θέλει να μάθει από τον 'Αγριόγατο το μυστικό του...

Περιμένει την κατάλληλη ευκαιρία να τον αναγκάσει να του πη που βρίσκεται ο καθηγητής που κρατάει αίχμάλωτο...

Κανείς όμως από τους δύο τους δεν καταφέρνει να εκτελέσει τα σχέδιά του.

Ξαφνικά, εκεί που οί Ινδιάνοι μεταφέρουν το φορείο με τον Ζορρό, ένα λευκό και ζωντανό βέλος σχίζει τον αέρα από ψηλά και πέφτει επάνω στα κεφάλια των... άχθοφόρων τού 'Αγριόγατου!

Είναι ο "Ελ Ρέϋ!

Οί φοβερές γροθιές τού βασιλιά της ζούγκλας σκορπίζουν τον πανικό στους συμμορίτες.

Ο 'Αγριόγατος που έρχεται λίγο πιο πίσω και παρακολουθεί με μανία τη σκηνή, τραβάει το πιστόλι του και σημαδεύει έτοιμος να τιμωρήσει σκληρά τον ήμίγυμνο γίγαντα για την επέμβασί του.

Αλλά ο Ζορρό τον βλέπει και βγάζοντας ένα θυμωμένο μουγγρητό, πηδάει μ' ένα τεράστιο άλμα απ' το φορείο

πού έχει ξεφύγει απ' τὰ χέρια τῶν Ἰνδιάνων κι' ἀρπάζοντας ἕνα φυτικὸ σχοινί, ρίχνεται καταπάνω του.

Ὁ Ἀγριόγατος καταλαβαίνει πὼς ἂν σταθῆ νὰ ἀντιμετώπισῃ αὐτὸν τὸν τρομερὸ ἄνθρωπο, ἔστω καὶ μὲ τὸ πιστόλι, εἶναι χαμένος.

Πετάει λοιπὸν πανικόβλητος τὸ ὄπλο στὰ χόρτα καὶ χύνεται σὰν ζαιρκάδι πρὸς τὴν πλατεία τῆς ἐρειπωμένης πολιτείας.

Ὁ Ζορρό τρέχοντας σὰν τὸν ἀνεμὸ ρίχνεται πίσω του, ἔτοιμος νὰ τοῦ ἐξακοντίσῃ τὸ μαχαίρι του... Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ τὸν φτάσῃ.

Καθὼς περνᾷ τὴν ἄκρῃ τῆς ζούγκλας, δυὸ Ἰνδιάνοι ὠπλισμένοι μὲ μαχαίρια πέφτουν ξαφνικὰ στοὺς ὤμους του.

Ὁ Ζορρό σὰν μανιασμένο θηρίο ἀρπάζει τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ μ' ἕνα τρομερὸ ζίου - ζίτσου τὸν τινάζει στὸν ἄέρα.

Ὁ δεῦτερος δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποφύγῃ τὴν τρομακτικὴ γροθιά του καὶ κεραυνοβολημένος βρίσκεται τρία μέτρα παραπέρα, ἀναίσθητος στὴ γῆ.

Ὁ Ζορρό ἔχει ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτούς.

Ὁ Ἀγριόγατος ὅμως ἔχει γίνῃ ἀφαντος!

Ὁ Τιμωρὸς μὲ τὸ μαστίγιον τρέχει στὴν πλατεία τῆς Ἰκοντάμα πού εἶδε γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἀρχιληστή...

Δὲν βλέπει ὅμως ψυχὴ πιά ἐκεῖ πέρα...

Ἡ Νάγια
τραυματίζεται

Ὅμως ἐνῶ ὁ Ζορρό ἔχει ἐλευθερωθῆ καὶ ἐνῶ ὁ Ἔλ Ρέϋ, ξεμπερδεύοντας γρήγορα μὲ τοὺς ἀντιπάλους του ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ του γιὰ νὰ λύσουν τὶς διαφορὰς τους, ἀκούει ἀπὸ τὴν ἐντελῶς ἀντίθετη πλευρὰ ἀπὸ ἐκείνη πού ἔφυγε ὁ μαισκοφόρος Ἐκδικητής, μιὰ γυναικεῖα κραυγὴ πόνου.

Δὲν διστάζει οὔτε στιγμὴ καὶ μ' ἕνα ἐκπληκτικὸ πῆδημα ὀρμάει πρὸς τὸ μέρος πού ἀκουσε τὴ φωνή.

Μὲ δυὸ δρασκελιὰ καὶ παραμερίζοντας τὰ φυλλώματα μὲ τὰ ἀκατάβλητα μπράτσα του, βλέπει τὴ Νάγια μὲ τὸ βέλο, νὰ ἀγωνίζεται μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμι γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια δυὸ Ἰνδιάνων πού τῆς ἔχουν ἐπιτεθῆ.

Οἱ ληστές, μανιασμένοι ἀπὸ τὴν λυσσώδη ἀντίστασι μιᾶς γυναίκας, μάχονται μὲ κτηνωδία ἐναντίον τῆς γιὰ νὰ τὴν ὑποτάξουν.

Αἷμα τρέχει ποτάμι ἀπὸ τὸν ὦμο τῆς νέας καὶ ἡ θεὰ του καὶ μόνο ἐξερεθίζει τὸν Ἔλ Ρέϋ πού μὲ μιὰ ὀργισμένη κραυγὴ ρίχνεται ἐναντίον τῶν παλιανθρώπων ἐκείνων.

Εἶναι ἡ στιγμὴ πού ἡ Νάγια μὴν μπορῶντας ν' ἀντέξῃ περισσότερο, σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

Οἱ δυὸ Ἰνδιάνοι ὅμως ξεσποῦν σὲ τρομαγμένες φωνές

τὴν ἴδια στιγμή, βλέποντας τὸν τρομερὸ Ἕλ Ρέϋ νᾶρχεται καταπάνω τους.

Οὔτε σκέπτονται νὰ τὰ βάλουν μ' ἐκεῖνον τὸν ἐξαγριωμένο γίγαντα, παρὰ ἀφίνουν τὴ Νάγια καὶ χάνονται μὲ μεγάλα πηδήματα στὴ ζούγκλα.

Ὁ Ἕλ Ρέϋ σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὴν λιπόθυμη κοπέλλα καὶ τὴν κυττάζει θαιμπωμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της.

Στὸ τέλος τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ προχωρεῖ μὲς στὴν παρθένα ζούγκλα, πηγαίνοντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ κυλάει τὸ ποτάμι Μπούλα...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλ Ρέϋ ἔχει ξεχάσει καὶ τὸν Ζορρό καὶ κάθε τι ἄλλο.

Ἡ ψυχὴ του εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τῆς Νάγια μὲ τὸ Βέλο...

Ἕνας ἥρωας
ἀκόμα!...

Ο ΠΑΝΤΣΟ Γίγαντας ξυπνάει. Χασμουριέται. Τεντώνεται μὲ πολὺ ραχάτι καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του στὰ δεξιά του, ὅπου προσπαθεῖ ψηλαφίζοντας στὰ τυφλά, νὰ βρῆ κάτι.

Στὸ τέλος ἐπειδὴ δὲν τὸ βρίσκει, ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Τινάζεται ξαφνιασμένος.

— Θεέ καὶ Κύριε!, μουρμουρίζει κατάπληκτος. Δὲν εἶμαι στὸν πύργο!... Κι' ἤθελα νὰ ἐτοιμάσω τὸ... πρωῖνό μου!... Κι' ἀκόμα εἶναι νύχτα βαθειά!...

Μονομιᾶς θυμᾶται τὴν τελευταία ἐπίσκεψι τοῦ Ἕλ Ρέϋ καὶ τὸ ἀναισιχλωμένο ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του φοβερὸ μαχαίρι καὶ τοῦρχεται νὰ ξαναλιποθυμήσῃ!

Στὸ τέλος ἄμως μετανοῖώνει.

Σκέπτεται πὼς ἐκεῖ πέρα, ὀλομόναχος, δὲν εἶναι καθόλου ἀσφαλῆς.

Χίλιες φορές καλύτερα νὰ τρέξῃ στὴ ζούγκλα καὶ νὰ βρῆ τὸν Ζορρό.

Κοντὰ του νοιώθει πάντα τόση ἀσφάλεια!

Λέει λοιπὸν τσιριχτά:

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω ἄλλο μόνον του τὸν κακομοίρη! Θὰ πάω νὰ τὸν βοηθήσω!... Ἴσως χρειαστῆ νὰ ξεπαστρέψουμε καὶ καμμιά πενηνταριά ληστές!

Καὶ μιὰ καὶ δύο, πηδάει ἀπ' τὸ Μαῦρο Πουλι καὶ χύνεται μέσα στὴ σκοτεινὴ ζούγκλα...

Τ Ε Λ Ο Σ

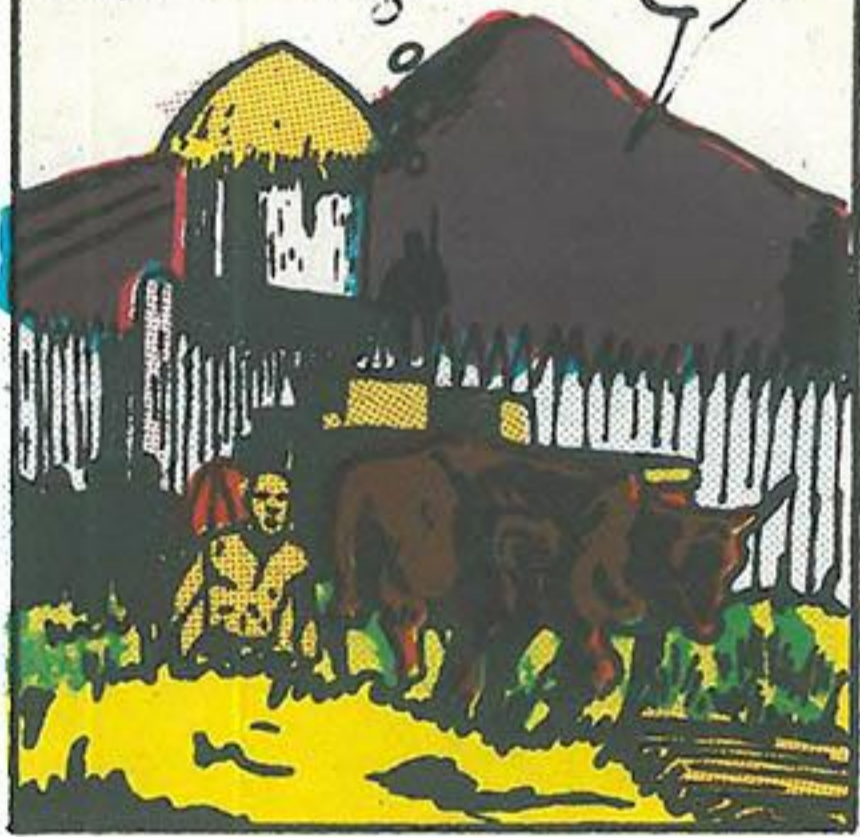
Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοσι καὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ... ΠΡΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΟΠΛΑ;

ΚΑ ΕΠΙΤΡΕΨΕΤΕΜΙΣ ΜΠΑΡΤΟΝ ΣΕ ΔΥΟ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΔΩ!

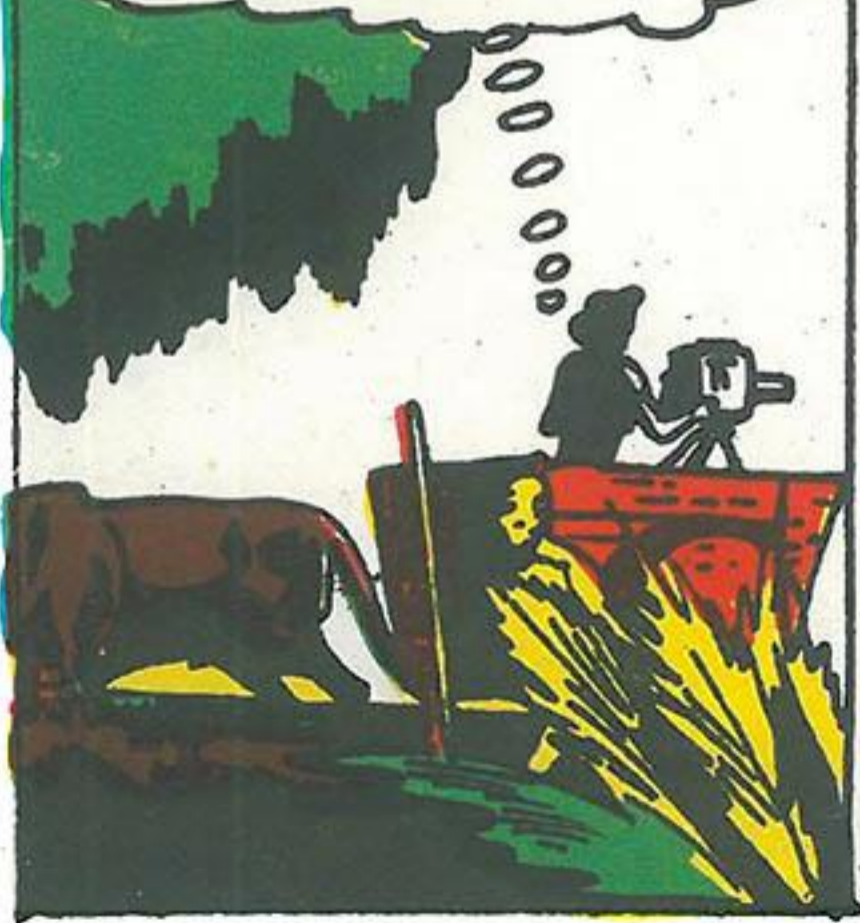

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ! ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΜΕ ΞΑΝΑΘΗ.. ΑΦΟΥ ΠΑΡΩ ΟΤΙ ΘΕΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ.. ΘΑ ΠΑΡΩ ΑΛΛΟ ΔΡΟΜΟ ΠΑΡΑΧΑΜΤΟΝΤΑΣ ΤΟ ΦΡΟΥΓΙΟ.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ Η ΤΑΝΤΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΣΤΗ ΜΙΣ ΜΠΑΡΤΟΝ ΝΑ ΠΑΡΗ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ..

ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑ.. ΚΙ ΕΔΩ ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΣΩΡΟ..

ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟ...

